

ПОЛИТИКИН

ЗАБАВНИК

1
ДИНАР
1952

ГОДИНА

XXIV

БРОЈ

877

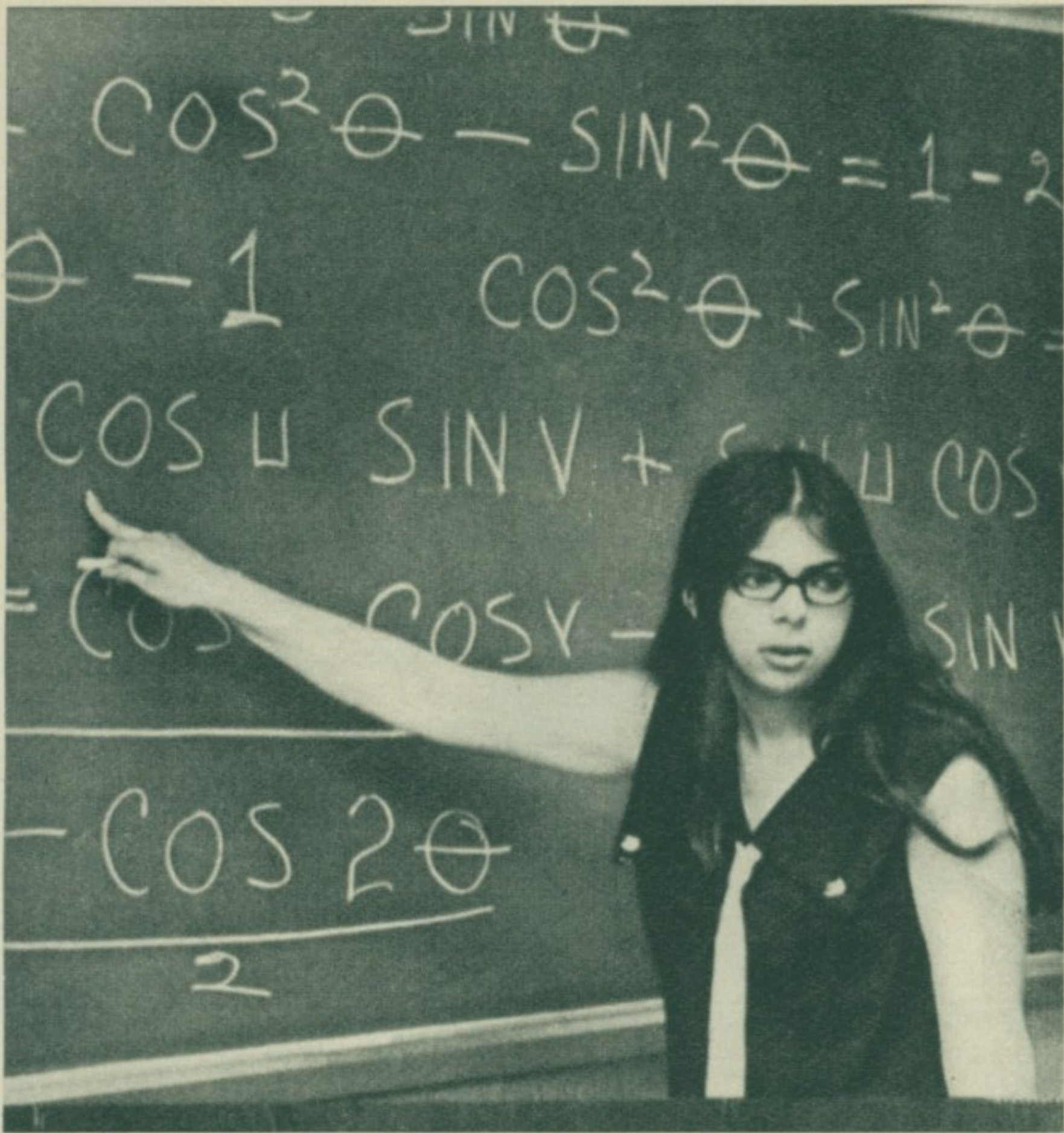
19. X 1968.

ИЗЛАЗИ СУБОТОМ

БЛАГО НА ДНУ

НА СТРАНИ 12.

МЛАДИ ПРОФЕСОР. Шеснаестогодишња Едит Стерн из Северног Мајамија, Флорида, предаје тригонометрију студентима прве године на Државном универзитету у Мичигену. Пошто је проверена на више различитих испита и показала одговарајуће знање, добила је ово место асистента, али ће наставити студије теоретске математике.

ПУТУЈУЋА ЕЛЕКТРИЧНА СТОЛИЦА. Управа једног америчког затвора организовала је турнеју праве електричне столице. На вратима аутобуса пише: „Уђите да видите праву електричну столицу са свим прикључцима које предвиђа закон“. То је покушај затворске управе да допринесе кампањи против праве поплаве злочина који је заплуснуо Сједињене Америчке Државе.

Ripley's **Вероватли ишци не!**

НЕНАДМАШЕН ПЛИВАЧКИ ПОДВИГ
Генерал Квинтус СЕРТОРИЈУС
 ЈЕДИНИ КОЈИ ЈЕ ПРЕЖИВЕО СТРАХОВИТ ПОКОС ШТО СУ ГА НАД РИМСКОМ ВОЈСКОМ ИЗВРШИЛИ ГЕРМАНИ 105. ГОДИНЕ ПРЕ НАШЕ ЕРЕ, СПАСАО СЕ ПРЕПЛИВАВШИ УЗБУРКАНУ РЕКУ РОНУ ТЕШКО РАЂЕН И НЕ ИСПУШТАЈУКИ ИЗ РУКУ МАЧ И ТЕШКИ ШТИТ!

ФРАНАК
 НАЗИВ ЗА ФРАНЦУСКУ НОВИАНУ ЈЕДИНИЦУ, ЗНАЧИ У СТВАРИ „СЛОБОДАН“.
 ПРВИ ФРАНАК БИО ЈЕ ИСКОВАН ОД ЗЛАТА У 14. ВЕКУ КАО ОТКУП ЗА КРАЉА ЖАНА II КОГА СУ ЕНГЛЕЗИ 8 ГОДИНА ДРЖАЛИ ЗАТОЧЕНОГ.

ЈЕДАН СТОГОДИШЊИ ХРАСТ
 У САЛЕМУ (САД), ЗАСАЂЕН 1875, СОПСТВЕНИК ЈЕ ЗЕМЉИШТА НА КОЈЕМ РАСТЕ. У НАСЛЕЂЕ МУ ГА ЈЕ ОСТАВИО НЕКИ ЏОНСОН ХУБЕЛ.

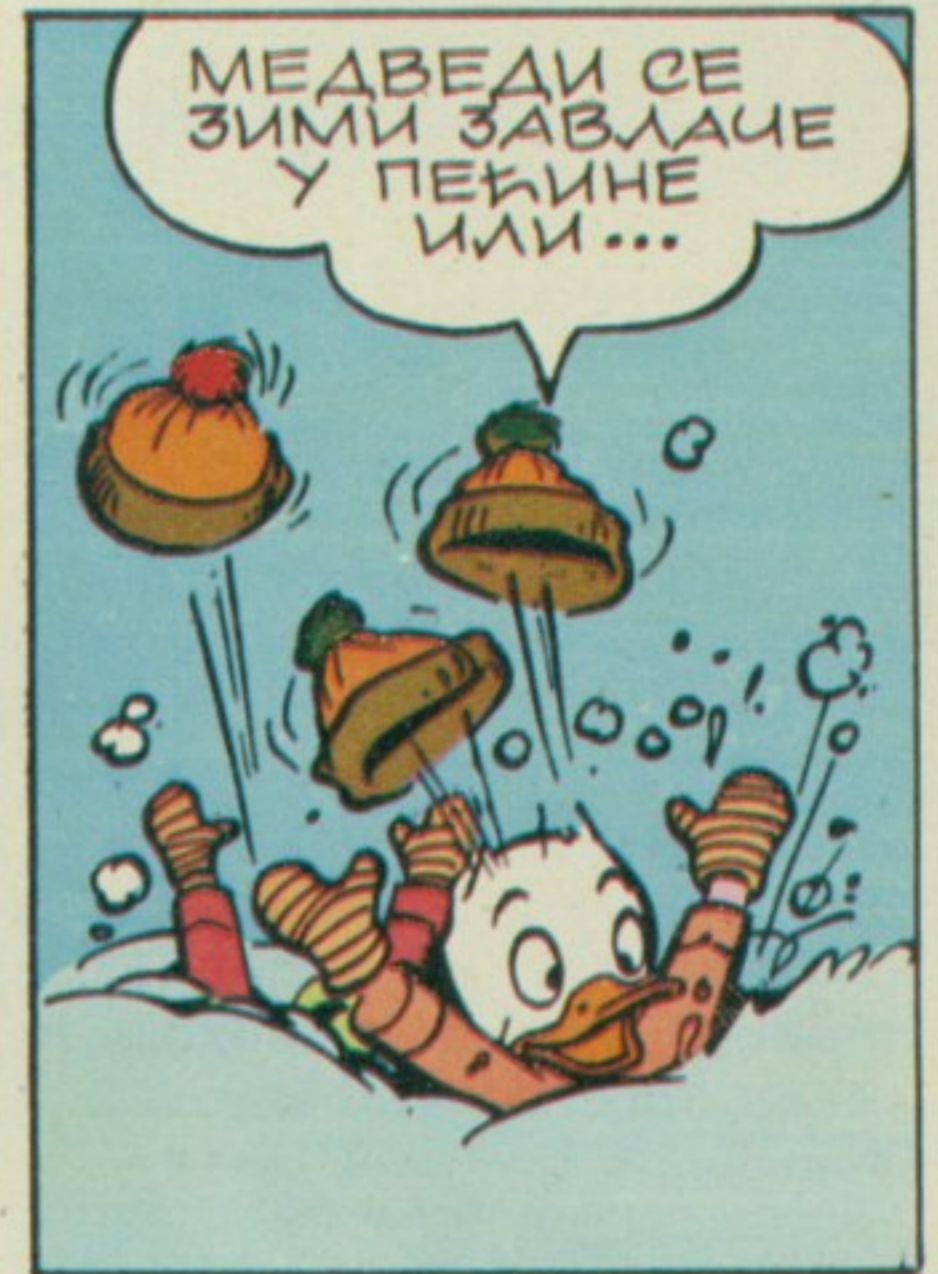
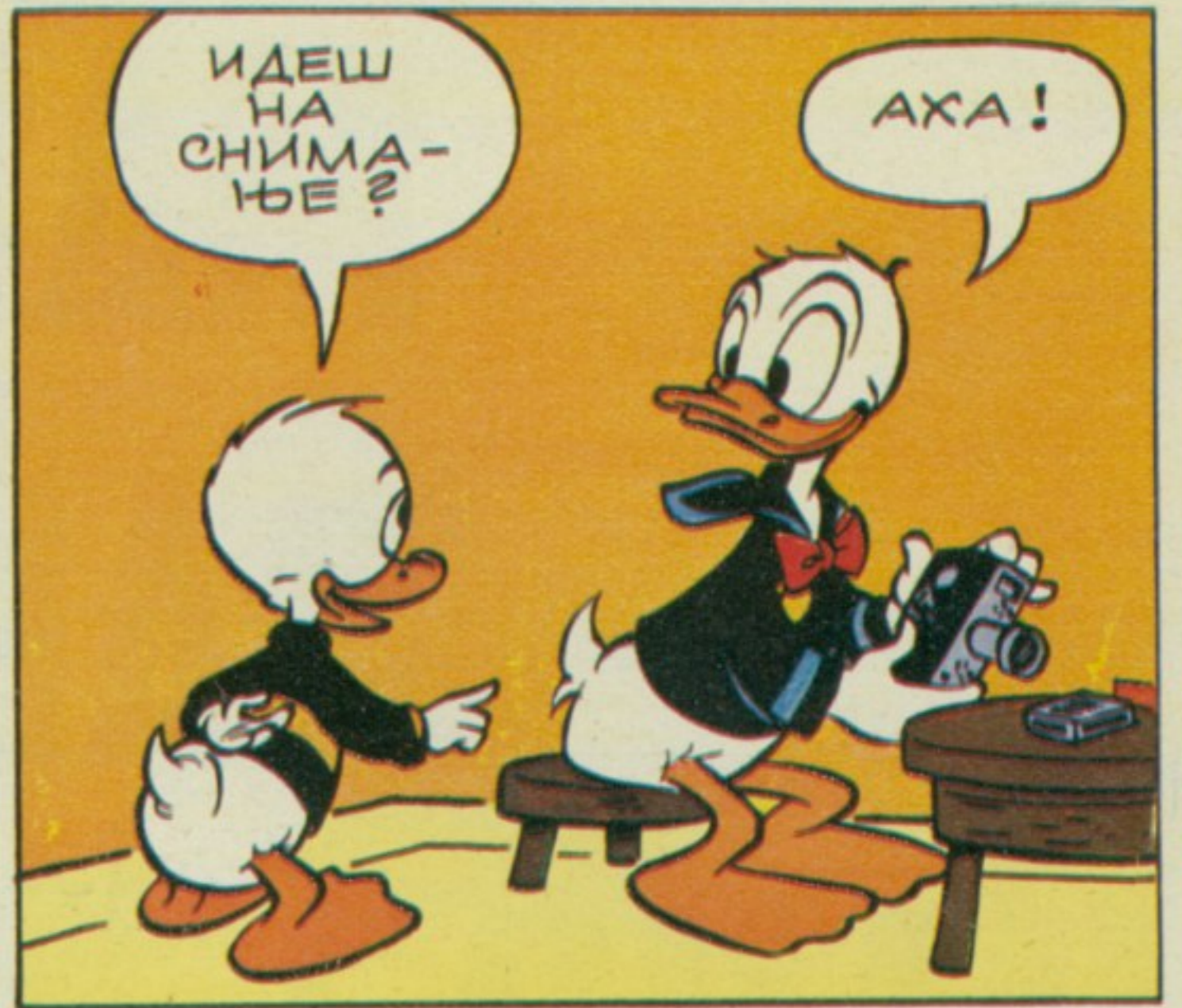
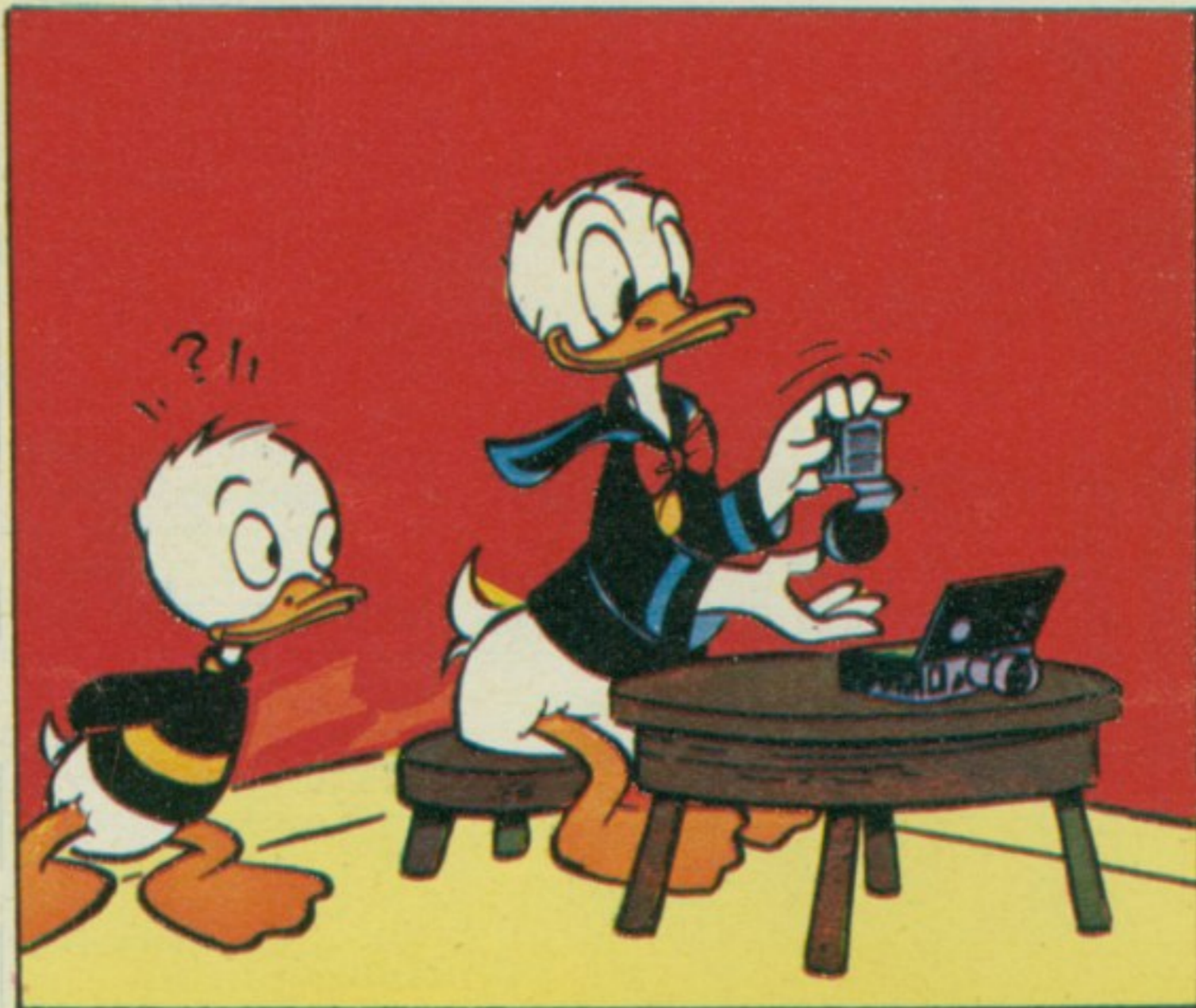
ЈЕДНА СТАМБЕНА ЗГРАДА У БЕЈРУТУ
 ШИРОКА ЈЕ НА ЈЕДНОМ СВОМ КРАЈУ СВЕГА 1,5 МЕТАР.

ОГИСТЕН БЕЖЕН
 (1825-1908) НЕКАДАШЊИ ХОРОВОЂА ПЕВАЧКОГ ДРУШТВА У ВОТОНУ (КАНАДА) СТУПИО ЈЕ У ХОР КАО ДЕСЕТОГОДИШЊИ ДЕЧАК И ЗА 73 ГОДИНЕ НИЈЕ ПРОПУСТИО НИЈЕДНУ ПРОБУ.

ПИ ТИНГ ЈУИ
 ЗНАК НА СТАРОМ КИНСКОМ ПОРЦУЛАНОУ, КОЈИ ПРЕСТАВАЉА ЧЕТКИЦУ, СТРАЊУТИ ТУШ И СКИПТАР ОД ЗЛАТА,
 ЗНАЧИ:
„НЕКА СЕ ДОГОДИ ОНО ШТО ЖЕЛИШ“!

WALT
DISNEY

ПАЈА
ПАТАК

МАМА, ЗАШТО?

КАКО?

Некад смо у детињству веровали да су нас на свет донеле роде или да су нас родитељи нашли под главицом купуса. Данас деца брзо сазнају о свему и не верују у те приче. Није ни потребно а ни корисно да у њих верују јер после, док расту и постају младићи и девојке, могу да се застиде, збуне и узнемире кад некако открију да су те приче биле неистините. Најбоље је кад се све објасни много раније, пре него што деца одрасту. Позивамо најмлађе читаоце и њихове родитеље да прате ову причу која је сасвим тачна, а нимало не збуњује.

Ово сигурно сви знају: деца су девојчице и дечаци, а одрасли су жене и мушкарци. Наравно, када порасту девојчице постају жене а дечаци мушкарци (и девојка је жена, иако није удата).

Код одраслих није тешко разликовати жене од мушкарца. Код деце то иде теже: када неко, на пример, посматра у парку децу забављену игром често не мо-

же одмах да каже ко су девојчице а ко дечаци. И једни и други носе панталонице и с истим жаром праве куле од песка. Ни у понашању нема разлике. И девојчице и дечаци се туку, плачу када се наљуते или разбију колена, тужају се мами и тати. Али, њихове свађе су кратког века: после суза долази смех и игра се наставља као да ништа није било

МАШНИЦЕ И ФАРМЕРКЕ

И дечаци и девојчице, када су сасвим мали, зависе од маме. Родитељи су за њих све и сва, они их још увек гледају са страхопоштовањем и боје се укура и оштријих речи. Дечко, у том погледу, није храбрији од девојчице. Због тога опет не може, бар на први поглед, да се одреди ко је дечак а ко девојчица.

Ако, међутим, обратимо пажњу на одећу, распознавање постаје лакше, нарочито ако видимо мало створење обучено у лепу свилену хаљиницу с косом коју краси машница у боји. Тада више нема сумње: то је девојчица. Дечаци обично не носе одела од свиле ни шарене траке у коси.

Али, када угледамо дете обучено у фармерке већ је теже; њих носе и дечаци и девојчице јер су врло практичне и удобне.

Значи, одело не може да буде знак за распознавање. Коса још мање јер и једне и друге родитељи често исто

чешљају. Једини начин је онда да се пита: „Да ли си девојчица или дечак?“

Али, ово се односи само на децу која се играју у парку, на улици, у забавишту. Увече, када их мама свуче

МОЖЕ ЛИ СЕ ОВДЕ ПРЕПОЗНАТИ ДЕВОЈЧИЦА?

и стрпа у каду разлике су очигледне.

ШТА ИХ РАЗЛИКУЈЕ

Дечак има међу ногама нешто што личи на малу цевчицу из које пишки, а иза ње кесицу од коже у којој су две лоптице. Цевчица се зове мушки уд, лоптице су јаја а кесица у којој се налазе зове се мошнице.

Девојчица, међутим, нема на том месту никакву цевчицу нити кесицу. Уместо тога, она има мали отвор који се у унутрашњости шири. Неке девојчице због тога мисле да им нешто фали, али није тако: код њих се све налази унутра. Цевчица, која се код девојчица не види, зове се родница. И девојчице имају две лоптице, сакривене у трбуху, и оне се зову јајнице.

Значи, и дечаци и девојчице имају исте органе. Код дечака они се налазе споља, а код девојчица унутра.

По томе се дечак одмах

ДЕВОЈЧИЦЕ И

разликује од своје другарице. Када се роди беба, тата и мама прво гледају то место да би знали да ли су добили кћерку или сина.

Пошто нам ти органи показују да ли је новорођенче дечко или девојчица, ми их називамо полни органи.

Одрастао мушкарац има исте органе као и мали дечак, али су они код њега много већи и развијенији. Уд, семеници и мошнице увек су знак мушког пола и због тога се једним именом зову мушки полни органи.

Жена, као и девојчица, има родницу и јајнице и они се

зову женски полни органи. Децо, запамтите ова имена. Свако дете треба да зна како се зову делови његовог тела.

Код деце полни органи служе за избацивање течности која телу није потребна и, пошто су ови органи код дечака и девојчица различити, они и различито пишке. Дечаци само откопчају панталонице и пишке стојећи док девојчице морају да седну или чучну. (Код одраслих полни органи служе и за друге ствари и о томе ће такође бити речи).

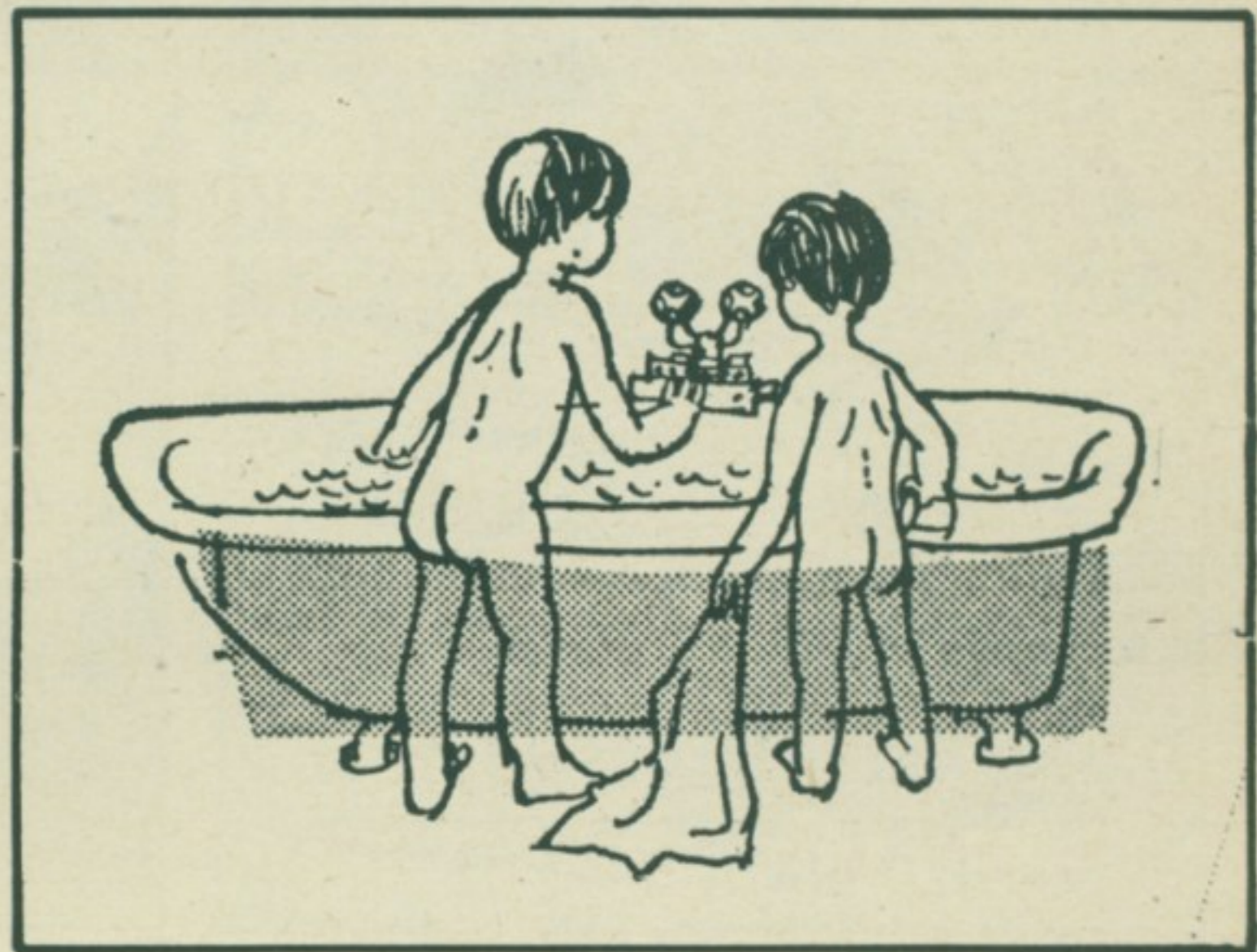
ДЕЧАЦИМА СЕ РАЗВИЈАЈУ МИШИЋИ

Што дечаци и девојчице више расту, то су разлике између њих веће.

Девојчице се труде да буду љупке и дражесне: поносне су на лепе хаљине које им родитељи купују и увек су уредно очешљане. (Истина, томе их уче одрасли). Стално се гладе и купају и ни за шта на свету не би изишле прљаве на улицу. Дечаци, међутим, све дирају, чак и најпрљавије ствари и руке су им често умазане. (Њих, обично, за то мање грде.) Многи дечаци и девојчице у ствари беже од умивања и купања као од живе ватре и не осећају се угодно у чистом и новом оделу.

Девојчице се брзо уче лепом понашању док је дечацима за то потребно много више времена. Девојчице науче да седе код куће и помажу мами, дечацима више дозвољавају уличне игре и журчање по пољанчету. Они организују разне утакмице, често се туку и предузимају опасне подухвате.

Када би, у то доба живота, девојчица и дечак стали наги једно поред другог, показале би се велике разлике у изгледу њихових тела. Већ по облику тела јасно се види ко је мушко а ко женско. Дечачић већ има развијеније мишиће.

КО ЈЕ ОД ЊИХ ДВОЈЕ ДЕЧАК?

ДЕВОЈЧИЦА ПОСТАЈЕ ДЕВОЈКА

Још је већа разлика када дођу у такозвани „период развоја“. Код девојчице овај период почиње раније. Она, одједном, постаје виша од свог вршњака. (Пре овог периода, међутим, он је био виши од ње бар неколико сантиметара.) Сада тај ижикљали девојчурак више не жели да се игра са дечацима, јер види да то не чине њене старије другарице. Нагло постаје хладна према свим дојучерашњим друговима, па чак и према рођеном брату. Она се очи-

гледно много променила, понаша се сасвим другачије него пре и постаје чудно тиха. Жели да буде „одласла“. Њене груди се заобљују и убрзо постају развијене скоро као код маме. Све више пазе на облачење и труди се да изазове дивљење. Истовремено, она постаје бољи ђак и обично похађа и неку школу модерних игара.

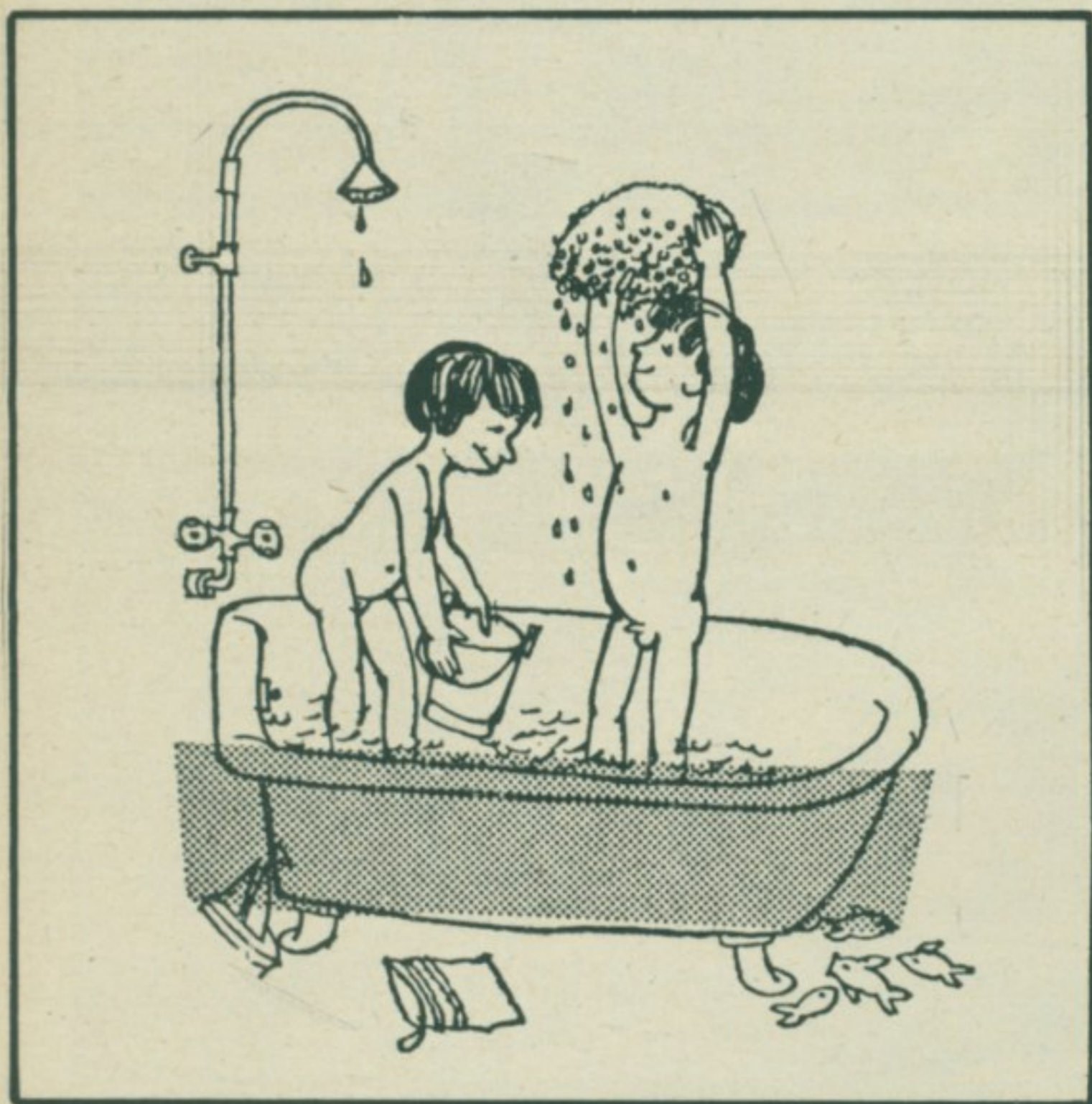
Дечак истих година и даље игра фудбал и гута приче о јунацима, каубојима и Индијанцима. То ипак не

ДЕЧАЦИ ПИТАЈУ

значи да и он није добар ђак и да родитељи морају да га терају да учи. Али, он је и даље право дериште.

Затим, и он почиње да се мења. Једног дана он изненађено примећује да му око полних органа расту длачице. То је први знак да постаје одрастао мушкарац. (Одрасли мушкараци и жене имају, мада то изгледа врло

момак, висок до неба а сув као мотка, са огромним ушима и носем. Пошто се мишићи не развијају истом брзином а кости, нагло порасле, имају велику тежину, он се лако умара и постаје због тога раздражљив. Почиње да избегава спорт, корача погрбљено и неспретно и, наравно, сви му се смеју. Није тешко погодити да

ЧИМ СЕ ГЛЕДАЈУ СПРЕДА НЕМА ЗАБУНЕ.

чудно, длачице око полних органа.) Длачице су дечацима и девојчицама први сигнал: „Пажња, пажња! Постајете одрасли“. Неки дечаки се и даље праве тошце у стилу: „Више волим да играм фудбал. Бити велики није нарочито забавно; велики имају и велике обавезе!“ (А многим дечацима то не одговара!) Наравно, ово повлачење не служи ама баш ничему; телесни развој се наставља, хтели то дечаки или не. Прве длачице на полним органима значе да је детињство заувек прохујало.

ДЕЧАК МЕЊА ГЛАС

Мало затим догађа се нешто непредвиђено: дечакови полни органи расту и постају велики скоро као код одраслог мушкараца. Из лоптица које су у мошници прелази у крв једна нарочита течност која се зове хормон. Последица тога је да дечак, свиђало се то њему или не, добија изглед одраслог човека. А узрок тих промена је баш мушки хормон.

Дечак за врло кратко време порасте десет до двадесет сантиметара. У почетку ових промена он није баш много леп: прво му порасту нос и уши или ноге и руке и тело му изгледа прилично нескладно, готово смешно. Дечак је одједном постао

се то младом момку нимало ни допада.

Затим се мења и глас. Под утицајем мушког хормона развија се и расте грло. Због тога глас постаје дубљи; на жалост, ова промена није тако брза и често се догађа да велики дечак говори пискаво или сувише дубоко, час као дете а час као контрабас.

КАД ПРЕСТАДУ ДА РАСТУ, МЛАДИЋИ И ДЕВОЈКЕ ЛАКО СЕ РАЗЛИКУЈУ ЈЕР ИМАЈУ РАЗЛИЧИТО ТЕЛО.

У идућем броју:
КОЈА ЈЕ НОРМАЛНА ВИСИНА

У овом периоду развоја дечак је опет виши од девојчице истих година. (Мушкарци су обично виши од жена.) Он је због тога пресрећан. Није ни чудо јер је пре тога дуго потајно патео видећи своју другарицу како је виша и важнија.

ПРВИ БРКОВИ

Када престане рашћење у висину дечаки, који су сада дугачки и танки, почињу да се развијају у ширину и убрзо постају сасвим складно грађени. Мишићи расту и обликују рамена и руке. Враћа се ранија снага и спретност. Нос, уши, руке и ноге у складу су с читавим телом. Наш дечак више није дете већ прави правцати младић.

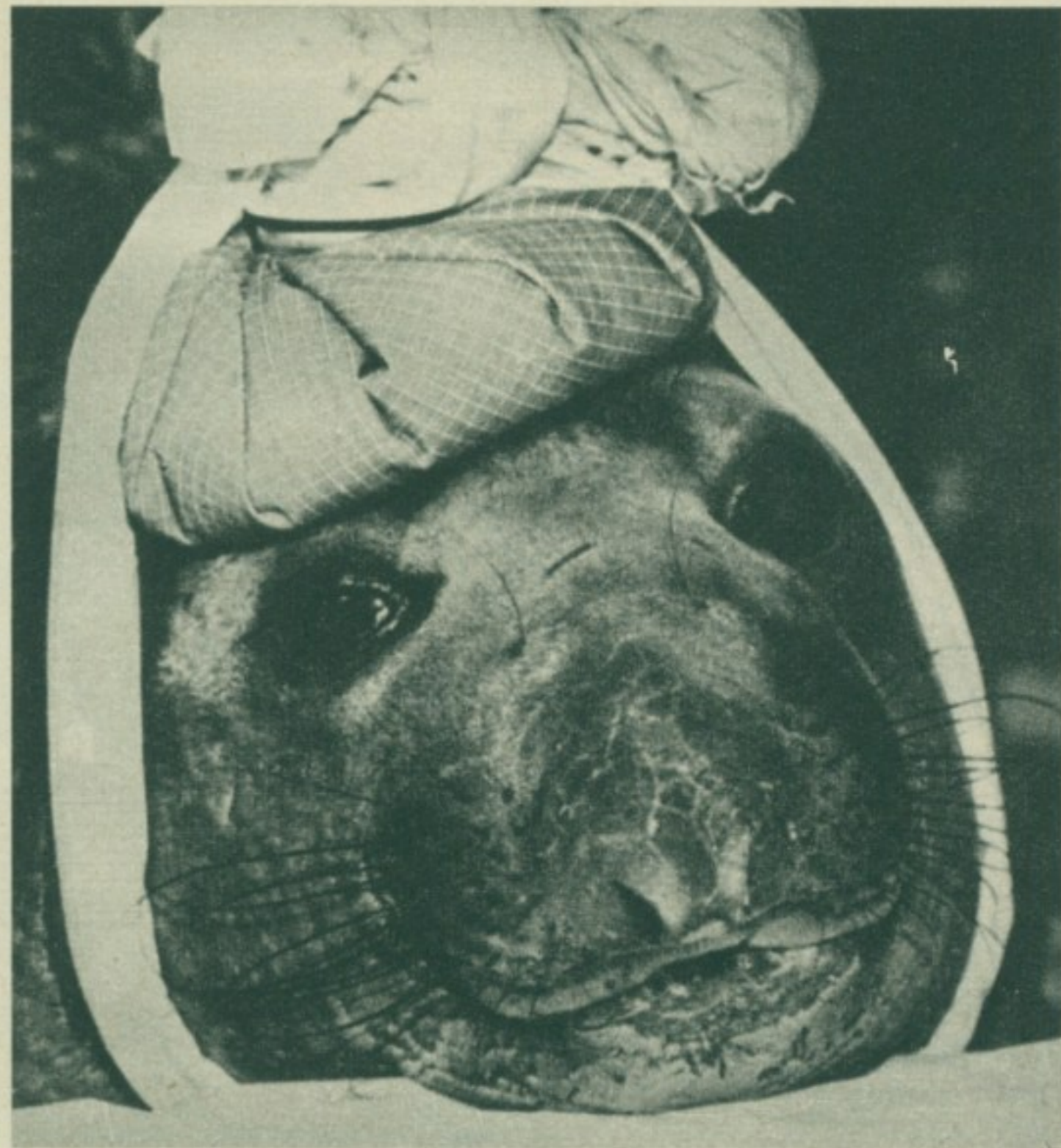
Затим се на горњој усни јављају длачице — први бркови — и постепено цело лице постаје маљаво. То је знак да младић почне да се брије. Он, у почетку, то чини једном недељно а ускоро и свакодневно. И то лицу даје израз мушкости.

Време је да и дечак почне да мисли на играчке где упознаје девојчице које га све више привлаче. Али, оне су још у његовим очима чудна и неразумљива бића. Када се, у детињству, са њима дружио било му је испод части да их примећује. Сада, одједном, он их посматра срамежљиво и задивљено и постаје веома љубазан у опхођењу са њима, стално му се чини да оне припадају неком другом, узвишенијем свету.

Младић и девојка, који су већ потпуно развијени, много се разликују и заиста су два различита пола. О томе ћемо говорити у идућем броју.

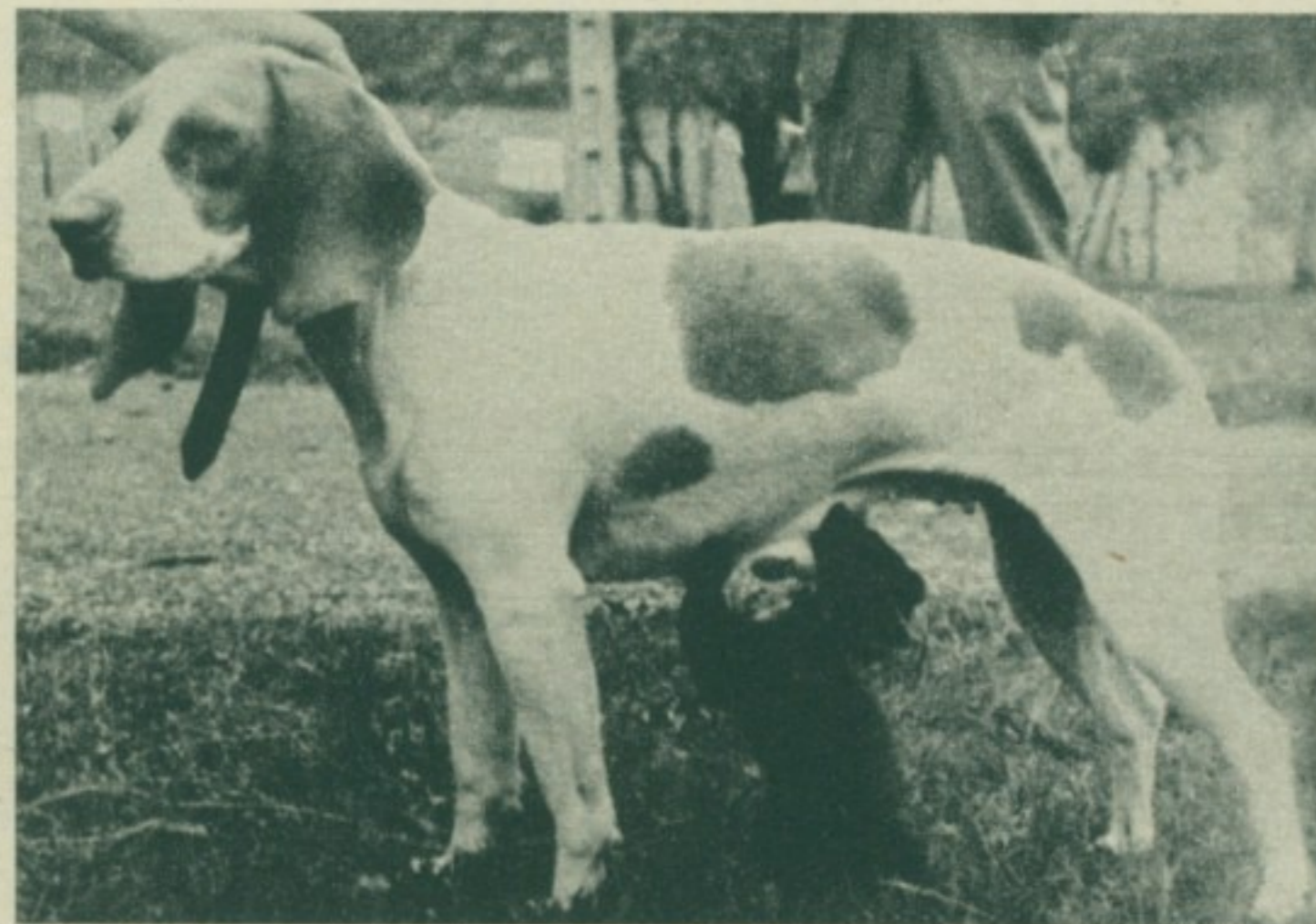
К. С.

Природа

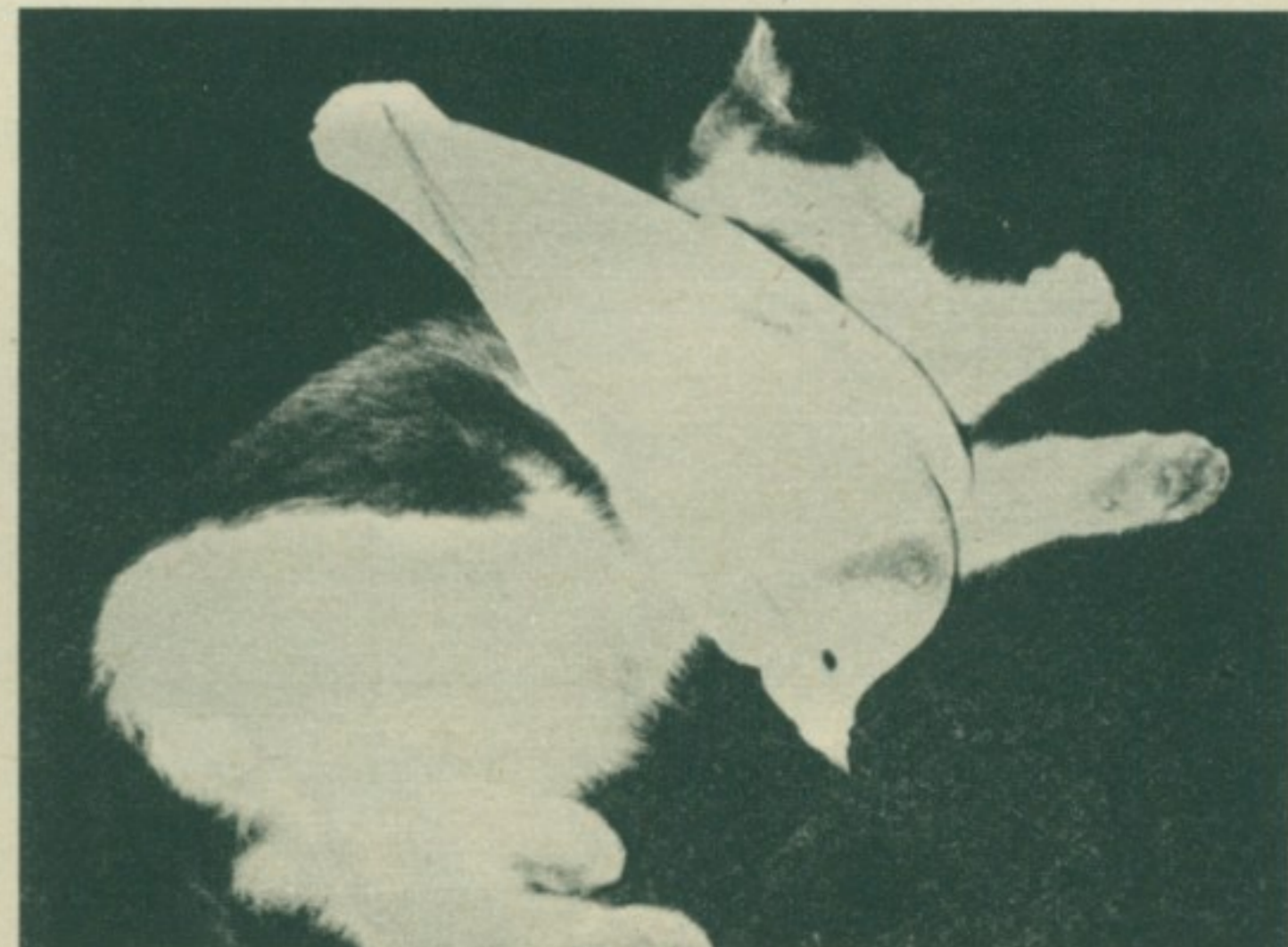
БЕТОН НА ЈЕЛОВНИКУ

Стари „Носоња“, фока из великог морског акваријума у Сан Дијегу, у Калифорнији, добио је страховиту зубобољу. Тек тада је чувар открио да је „Носоња“ свој јеловник допуњавао комадима бетона које је откидао од зидова базена. Од те „чврсте“ хране поломио је зубе. Позван је зубни лекар који је „Носоњи“ ставио на окрњене зубе навлаке од легуре сребра.

ПОМАЈКА КЕРУША

Пре неколико седмица Марсел Февр, сељак из околине Безансона, у Француској, нашао је на шумској стази малу куну која је испала из свог гнезда у дупљи дрвета. Февр је однео куну кући и спустио је поред своје керуше Финете која је неколико дана пре тога окотила четворо младих. Финета је одмах усвојила куну-сирочу и отада је редовно храни.

ПОПОДНЕВНИ ОДМОР

Сузи, мачка Мери Хопкинс која у једном лондонском предграђу има кућу с великом баштом, спријатељила се с голубом Персијем. И сада после сваког обода два пријатеља заједно одспавају.

КАПЕТАН Кејт

ПОМОЋУ УЖЕТА КОЈИ ЈЕ КЕЈТ ВЕЗЛА ЗА БРОД, СЕЉАНИ СУ ДОВУКЛИ ДОН КАРЛОСОВ БРОД У ПЛИЊАК...

СВЕТИ АВИОНИ

После другог светског рата у Меланезији која се састоји од Нове Гвинеје, Бизмарковог архипелага, Соломонских острва, Нове Каледоније, Нових Хебрида, острва Фиџи и архипелага Луисиад појавила се међу тамошњим домороцима необична вера. Поклонници ове религије су уобразили да им богови шаљу авионе са храном.

Велика збрка

Вера названа карго започела је у ствари раније, доласком Европљана у ове крајеве. Они су са собом носили разноврсне предмете са Запада а за домороце, који су се још готово налазили у каменом добу, све је то личило на сан, чаролију. Како се роба преносила бродовима које су белци називали карго, то се ово име у њиховим главама спојило са свим предметима које су Европљани, углавном Британци, доносили са собом.

Међу становницима ових далеких острва у Пацифику постоји једна веома стара легенда. Домороци верују да ће се њихови преци, који су беле коже, вратити једног дана и да ће носити у рукама разне лепе и корисне предмете којима ће даривати све становнике ових острва.

А онда је дошао други светски рат. Американци су стигли на бродовима натовареним тонама хране и разних других предмета. Већи

НЕОБИЧНА РЕЛИГИЈА ДОМОРОДАЦА ПАЦИФИЧКИХ ОСТРВА ИЗАЗВАНА СУДАРОМ КАМЕНОГ ДОБА И КОСМИЧКЕ ЕРЕ

део дали су домороцима да би их придобили за себе и на тај начин искористили њихово познавање терена. После завршетка рата, Американци су на обалама оставили огромне количине разних предмета. Сад је заиста било тешко убедити домороце да се њихова легенда није остварила.

Куџићемо Џонсона

Као последица рата настала је још чуднија религија која мења име, у овом тренутку зове се Џонсонов култ. Примећена је први пут у Новом Хановеру кад су власти затражиле од домородаца да плаћају порезу. Како новац никако није пристигао, службеници пореске управе су се заинтересовали за разлог и открили да домороци штеде да би могли да купе — америчког председника! А ево како је до ове чудне појаве дошло. Америка је богата земља, Џонсон је сад њен председник, то значи управо она личност која ће им донети њихов „карго“. Некако у то исто време, извесна компа-

нија Џонсон послала је на острво товари мотора за чамце, које су наручиле власти са острва. Домороци су били увређени кад су власти одбиле да им поклоне ове моторе. Они су веровали да је то „карго“ који им је послао лично председник Џонсон.

Сличан неспоразум догодио се и пре рата. Један од домородачких поглавица по имену Батари основао је свој култ на овим острвима и имао више хиљада присталица. На острво је у то време стигао већи товар сандука с батеријама на којима је писало „battery“. Поглавица Батари данима је беснео и љутио се на белце који су одбили да му дају „његове“ сандуке. Уосталом, тврдио је он, то је бар једно ставно, зар на сваком сандуку не пише његово име, а поклон су му послали богови његових предака морским путем.

Свему је крива немашћина

— Култ карго — објашњава један британски инже-

њер који тамо годинама живи — није ништа друго него филозофија немаштине. Да би прекинули с овим култом који им је стварао само неприлике у граду Рабаул на острвима Нове Британије власти су подигле школе, одакле излазе лекари, агрономи и други стручњаци. Али, остали домороци и даље представљају велики проблем. Пре извесног времена становници једног села уништили су сву своју жетву, поубијали све свиње и запалили своје колибе, убеђени да ће тако умилостивити своје богове који ће им онда то вратити стотруко.

Саге новац, као кромџир

Недавно се острвима брзином шумског пожара раширила прича. Ево како она гласи: „Ове недеље појавиће се стотине америчких авиона који ће бацати цинковска јаја у куће свих црнаца. Свако јаје ће се разбити и из њега ће испасти вод америчких војника који ће се појавити под теретом поклона: конзерви, машина за

ЈЕДНОГ ДАНА ВРАТИЋЕ СЕ ЊИХОВИ ПРЕЦИ БЕЛЕ КОЖЕ С ПРЕБОГАТИМ ДАРОВИМА. ЗАР ТО НИСУ ОВИ ЉУДИ ИЗ АВИОНА?

праће рубља. Биће и „мерцедеса“.

На острву Манус становници су сав свој новац заменили за новчанице које су савили и закопали у земљу. Они мисле да ће новац на овај начин засађен расти као кромџир.

Култ карго има у месту Вевах на аустралијској Новој Гвинеји необичну варијанту. Кад су једном дошли у град, домороци су први пут видели електричне фрижидере. По повратку кући направили су од дрвета предмете који су личили на фрижидере и окачили их о лијане. Затим су се сакупили и испред својих рукотворина молили прецима да им услише молбу. Надали су се да ће им ове усрдне молбе помоћи да се дрво претвори у метал и да ће се однекле створити мотори а они ће имати само да отворе врата и из фрижидера изваде пиће и лед... управо онако како су видели да раде белци у граду.

У густим шумама острва домороци су направили и писту за слетање авиона, на свој начин наравно, од дасака. Исто тако прокрчили су и пут дуг 3 и по километра. Пошто домороци не знају с које стране ће им стићи карго, они су обезбедили и поморски и ваздушни пут.

ДОМОРОДАЧКИ ПОГЛАВИЦА ПО ИМЕНУ БАТАРИ БИО ЈЕ ВЕОМА СРЕЋАН КАД ЈЕ СТИГАО ТОВАР САНДУКА С БАТЕРИЈАМА. ВЕРОВАО ЈЕ ДА СУ МУ БОГОВИ ЛИЧНО ПОСЛАЛИ ПОКЛОН.

ДОШАО САМ ДА ЗАХТЕВАМ ХИТНО ПРЕДУЗИМАЊЕ АКЦИЈЕ!

ЈАР НА ОСНОВУ ОСКУДНИХ ПОДАТАКА, ГЕНЕРАЛЕ?

СТРАНА СИЛА ПРОДРЛА ЈЕ У НАШ КОСМИЧКИ ПРОСТОР И УНИШТИЛА ЈЕДАН НАШ БРОД! ДА ЧЕКАМО ДОК НЕ УНИШТЕ И ЗЕМЉУ?!

МОРАМО БИТИ ОПРЕЗНИ, ГЕНЕРАЛЕ...

ДОКТОР СУМЕ!?

Dan Barry 3/22

ВИДИМ ГА, ШЕФЕ! ИНВАЗИОНИ БРОД! ЗРАЦИ НЕКОМ СУДНОМ СВЕТЛОШЋУ!

СВИМ ПАТРОЛНИМ БРОДОВИМА! ПОВУЦИТЕ СЕ 750 КМ ОД НЕИДЕНТИФИКОВАНОГ ПРЕДМЕТА! НЕ ПУЦАЈТЕ СЕМ АКО С ЊЕГА НЕ ОТВОРЕ ВАТРУ!

Dan Barry 3/23

КАЖЕТЕ ДА НИСУ НЕПРИЈАТЕЉИ? А ЗАШТО СУ НАС НАПАЛИ?

МИ САМО ЗНАМО ДА ЈЕ ЈЕДАН БРОД ЕКСПЛОДИРАО! МОЖДА ЈЕ БИО НЕСРЕЋАН СЛУЧАЈ!

АЛИ, СТРАНИ БРОД УХВАЋЕН ЈЕ НА РАДАРУ!

СТРАНИ ПРЕДМЕТ, СЕР! МОЈА ИСТРАЖИВАЊА ПОКАЗУЈУ ДА СЕ НЕИДЕНТИФИКОВАНА МАСА ПРИБЛИЖАВА ЗЕМЉИ... МАСА АНТИМАТЕРИЈЕ!

... КОЈА ЋЕ ЕКСПЛОДИРАТИ ПРИ ДОДИРУ СА СВАКОМ ЧЕСТИЦОМ МАТЕРИЈЕ!

Dan Barry 3/25

ТЕОРИЈА! СЛУШАМО ТЕОРИЈЕ ДОК ЈЕ ЗЕМЉА У ОПАСНОСТИ!

АЛИ, АКО САМ ЈА У ПРАВУ И АКО ЈЕ ОВО АНТИМАТЕРИЈА У КОСМОСУ...

... БОМБАРДОВАЊЕ БИ ЗНАЧИЛО УНИШТЕЊЕ ЗЕМЉЕ... А МОЖДА И МЛЕЧНОГ ПУТА!

ШТА ПРЕДЛАЖЕТЕ, ДОКТОРЕ?

У ТОМ ТРЕНУТКУ ЕКСПЛОЗИЈА СА СТРАНОГ БРОДА! ОТВАРАЈУ ВАТРУ НА НАС!

Dan Barry 3/26

НАД АФРИКОМ У БАЛОНУ

Чланови енглеске истраживачке екипе Антони Смит, Бил Мор—Џилберт и Џон Њубол, извели су у Кенији јединствен подвиг. У плетеној корпи закаченој о огроман жути балон испуњен кисеоником подигли су се на 3500 метара надморске висине. Својим камерама снимили су величанствене призоре: испод њих лежао је кратер Нгоронгоре, планински врхови, зелене долине и шуме, велика афричка језера. У даљини, на крајњем југу континента, назирао се Рт добре наде.

Циљ њиховог подухвата било је снимање дивљих животиња из птичије перспективе. У томе на жалост, нису сасвим успе-

ли: балон их је однео сувише високо тако да су предмети на земљи имали микроскопске димензије.

Авантура у балону срећно се завршила: тројица храбрих спустили су се право на кактусе али су прошли без иједне огребогине. Њихово „атерирање“ посматрао је један домородац коме се учинило да је балон експлодирао. Одмах је пожурио да о томе обавести полицију. Док су истраживачи, не слутећи ништа, мирно ишли према својој бази, удаљеној 25 километара од места спуштања, кенијска телевизија је објавила вест: „Експлодирао балон! Три Енглеза погинула!“

ИЗУМ
НАШЕГ ВЕКА

Енглески глагол „спреј“ код нас је најбоље превести као „распршивачем“. Међутим, не само у нашем, него и у многим другим језицима одомаћила се та реч „спреј“ као име за боце са распршивачем које — што зависи од њене садржине — служе у најразличитије сврхе.

ПРОНАЛАЗАЧА СУ ИСМЕЈАЛИ

Када је Норвежанин Ерих Ротхајм године 1926. пронашао боцу са распршивачем, у патентном уреду су се презриво насмејали: коме је потребна боца која течност или делиће чврсте материје избацује у ваздух у виду облака. Ни Ротхајм није слутио да ће се његов изум једнога дана користити у разне сврхе и произвођачима доносити милијарде. Он сам, умро је, пак, сиромашан као црквени миш.

Велики посао направили су други, они којима је двадесетак година касније пало на ум да средства за уништавање инсеката, козметичке и друге препарате распршивају из боца. У међувремену, тај посао се тако разграно да нема више ниједног места на човечјем телу на који се нешто не може распршити. А то још ни издалека није

ИЗ СПРЕЈ-БОЦЕ НА КОКОШКЕ И ПИЛИЋЕ СЕ РАСПРИШЕ МАЛО ТЕЧНОСТИ И — ОНИ СУ ЗАШТИЋЕНИ ОД РАЗНИХ БОЛЕСТИ

БИЛО КУДА - СПРЕЈ СВУДА!

ДОВОЉНО ЈЕ ПРИТИСНУТИ ЧЕПИЋ НА БОЧИЦИ СА РАСПРИШВАЧЕМ ПА ДА ФРИЗУРА ДУЖЕ ТРАЈЕ, ДА КОКОШКЕ БУДУ СРЕЋНИЈЕ, СВИЊЕ ЗАДОВОЉНИЈЕ А ПСИ ЛЕПШИ

све за шта се спреј употребљава.

Козметичка индустрија нуди спреј за косу, за нос, за уста, за тело, за ноге. Савременог човека, а нарочито жену, опседају са свих страна спрејовима, на њиховим сточићима налазе се боце са распршивачем за најразноврснију употребу. Треба само пазити да не дође до забуне, зато и постоје натписи на свакој боци. Па и поред тога забуне су могуће. Тако је, на пример, недавно један становник западног Берлина уместо спреја за уста, којим се освежава дах, себи распршио у грло ауто-лак спреј, иначе веома користан ако се њиме премазују мање огреботине на аутомобилу. Сад су његови крајници били у истом тону са његовим аутомобилом, што је можда и лепо, али не и безопасно.

Често се чују приче да спреј-боце које се носе у кофери или путној торби могу експлодирати за време лета у авиону. То је, одмах да кажемо, најобичнија глупост. Али, ваљда због тога и успева тако чврсто да се одржи. Многи су у то могли да се увере ако су овог лета понели собом једну или чак више спреј-боца против опекотина од сунца.

СМРТ КОМАРЦИМА

Поред већ поменутог ауто-лака спреја, необично је користан онај за уклањање мрља као и спреј против инсеката. Многи почетници у руковању спрејом мисле да сваки инсекат мора лично да буде погођен. Не, то није неопходно. Довољно је да распрше мало те течности у просторији и могу мирно да спајају. Комарци који се дрзну да улете кроз отворен прозор, експресно се селе у вечна ловишта.

ПРАСИЋИ ИМАЈУ РАТОБОРНУ НАВИКУ ДА ЈЕДНИ ДРУГИМА ГРИЗУ РЕПОВЕ. ЗАХВАЉУЈУЋИ ЈЕДНОМ СПРЕЈУ, ОНИ СЕ ВИШЕ НЕ ГРИЦКАЈУ

Заиста је задивљујуће колико је огромна садржина једне такве боце, често неколико стотина пута већа од њене запремине. Модерни спреј је право мало чудо. Какво, најјасније ће показати догађај који се овога лета догодио на једној плажи, и у коме је главну улогу одиграла популарна спреј-боца са кремем за сунчање. Без икакве муке из ње могу да се распрше два пуна лонца пене сличне шлагу. Саветујемо да се овакве боце крију од децака какав је, рецимо, Денис. Ако доспеју у руке уметнички надареној деци, а то се управо догодило у догађају који ћемо описати, може се десити свашта. Четворогодишњи син једног брачног пара из Минхена, који је летовао у Риминију, успео је неопажан да се приближи бифеу са колачима и „украци“ 23 торте, 11 воћних и већи број ситних колача, тако вешто да је спреј могао да се разликује од шлага само по укусу.

ПРАВО НА СВОЈ ВАЗДУХ

Многи путници носе са собом такозвани спреј за собу, који се нуди у читавој скали — од мириса борових иглица до белог јоргована. Освежавање ваздуха, па ту је све у реду, рећи ћете. Да, али док се то чини у своја четири зида.

На жалост, они са свиленим носем користе спреј у разним приликама, а најчешће у ресторанима и гостионицама. Чим са обличњег стола осете мирис пржене рибе, белог лука или неког другог јаког зачина који им

смета, притисну спреј и онај други гост коме је од пријатног мириса јела већ почела да цури вода на уста, на једном је принуђен да удише мирис јоргована или покошеног сена. Због тога је изгледа неопходно у натпис на спреју унети и понеко право о томе када ваздух друге особе сме да се повреди мирисом по свом укусу.

Употреба спреја без обзи-

ра на околину лако може да доведе до увреда, неспоразума па и свађа. То показује случај једне Американке која је у препуној пивници у Минхену намрштила нос и да би неутралисала мирис кобасица и дувана, покушала да себи обезбеди заштитни појас мириса. Изазвала је бучно негодовање својих суседа и морала да напусти локал.

ЖИВОТИЊЕ НИСУ ЗАБОРАВЉЕНЕ

Животиње (не рачунајући инсекте) немају ни најмање разлога да се пожале на талас спреја. Јер и за њих, пре свега за пернату живину, а онда за псе и мачке, постоје спрејови који не само да их улепшавају, него им и живот чине угоднијим.

Тако, на пример, постоји спреј који шареном перју папагаја даје диван сјај и истовремено на највиднијим местима појачава боју. Нарочитим спрејовима љубитељи четвороножаца негују псе и мачке. Захваљујући спреју, данас је потребно пудлицу само једном дневно чешљати, а ковцава длака јој је преко целог дана уредна и лепа.

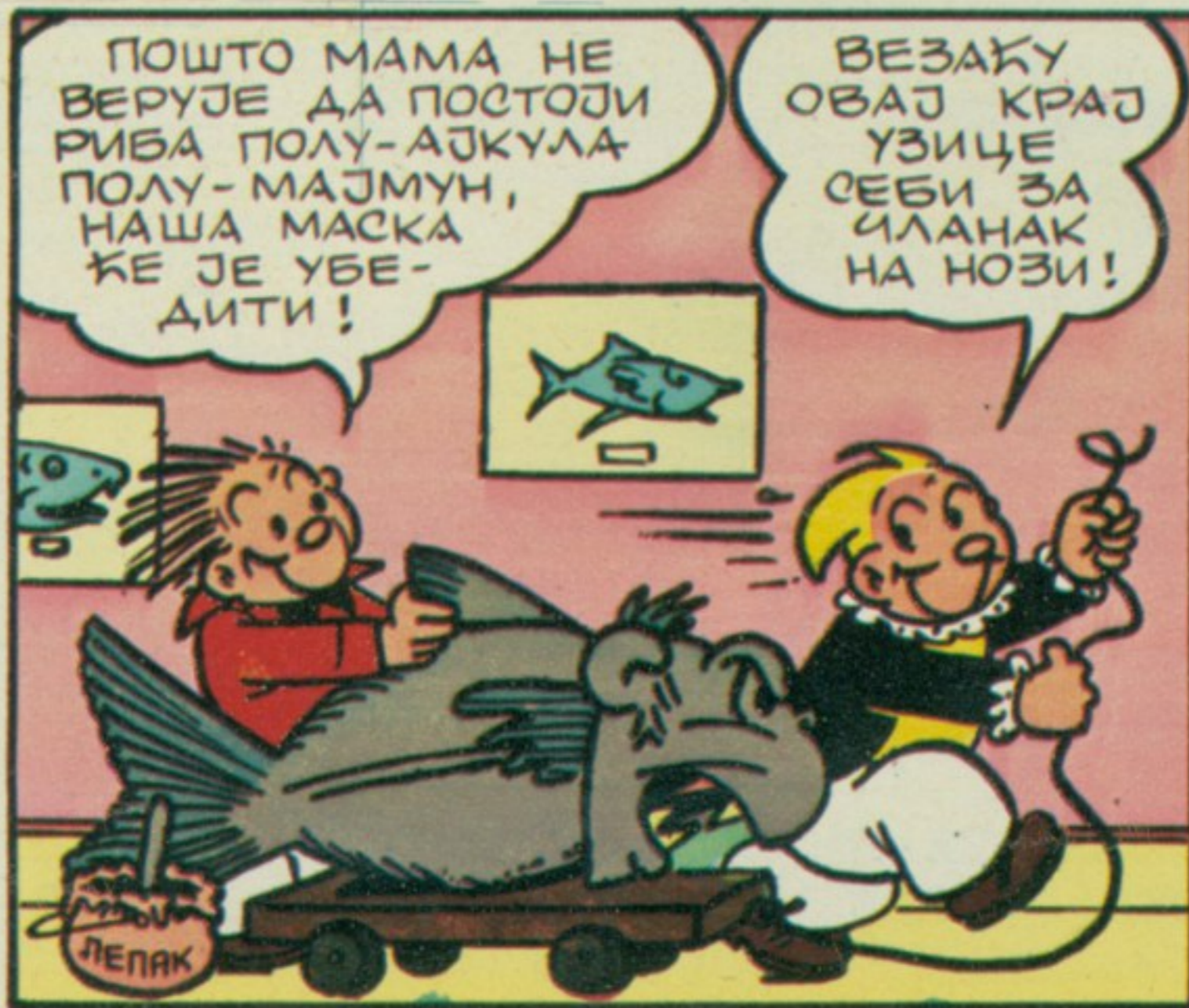
Али и они људи који животиње воле само припремљене у лонцу, могу бити захвални спреју. Миллиони пилица које у току свог кратког овоземаљског живота обасјавају ултравиолетним зрацима, изложени су деловању спреја који спречава заразе и омогућава им да живот проведу у најбољем здрављу и да у што бољој

кондицији доспеју на трпезу.

Један од најзанимљивијих спрејова је нека врста магле која успева да промени хиљадама година старе навике, истина, за сада само код неких животиња. Тако су одвајкада прасићи имали потпуно необјашњиви нагон да једни другима гризу репове. На то се може пожалити сваки сточар. Упорни хемичари су, после дугих покушаја, најзад пронашли спреј који уништава у прасићима расположење за такво ратоборно грицкање.

Што се тиче утицања на промену расположења људи, наравно, набоље, таквих спрејова још нема. Једино се за сад производи спреј са сузавцем који у женским ташнама представља доста сигурну одбрану од силеџија.

И на крају, већ сада нико не може да оспори да индустрија спреја није освојила најразличитија подручја не само човечјег живота, него и животињског царства. А ко зна шта ће тек ново донети будућност?

БЛАГО

НА ДНУ МОРА

ТРИСТА ЧЕТРДЕСЕТ ХИЉАДА МИЛИЈАРДИ ДИНАРА У ПОЛУГАМА И ЗЛАТНОМ И СРЕБРНОМ НОВЦУ ЛЕЖИ НА ДНУ МОРА У ОЛУПИНАМА ПОТОПЉЕНИХ ГАЛИЈА! ОВО БАСНОСЛОВНО БЛАГО УШЛО ЈЕ У МНОГЕ ЛЕГЕНДЕ, АЛИ БЕЗБРОЈНИ ПОКУШАЈИ ДА СЕ ИЗВУЧЕ НА СВЕТЛОСТ ДАНА ОСТАЛИ СУ БЕЗУСПЕШНИ.

Шпанске галије које су од XVI до XVIII века из колонија у Јужној и Централној Америци носиле према својој земљи огромна богатства пловиле су веома несигурним морским путевима. Вребале су их опасности које је ретко која лађа успела да избегне: хитри гусари и страховите буре. Због тога на стотине галија никад нису ни стигле тамо куда су се упутиле. Непроцењиво благо које су носиле лежи и данас на дну Мексичког залива и у Карипском мору.

Према речима познатог америчког стручњака Фериса Кофмана од целокупне количине злата и сребра која је икад извађена из Земљине утробе — једна четвртина лежи потопљена у мору!

Наводећи тачно на хиљаде места где су потонули бродови с драгоценим теретом, Кофман тврди да се вредност потопљеног блага може представити цифром коју је тешко прочитати: 340.000.000.000.000 тј. 340 хиљада милијарди или 340 милиона милиона динара. Од тога је Карипско море прогутало највећи део. Годинама, вековима, ова циновска ризница не престаје да привлачи авантуристе и ловце на благо.

КЛОПКА ЈЕ СПРЕМНА

Па ипак, најбогатија од свих флота које су икад пловиле „златним путем“ успешно је пребродила Мексички залив.

Седамнаест галија адмирала дон Мануела де Веласка стајале су усидрене у луци Вера Круз пуне три године и нестрпљиво очекивале дан повратка кући. Вредност њиховог товара превазилазила је 180 милијарди динара. Чекао се прави час за повратак. И онда, једног дана адмирал је дао знак за полазак. Од гусара није страховао. Његове лађе пратио је двадесет један француски бојни брод и пирати се сигурно неће усудити да нападну флоту од тридесет осам бродова снабдених са преко 1500 топова и огромном посадом од тачно 10.790 људи!

Међутим, Веласко тада није могао да зна шта се те 1702. године догодило у Европи: Енглеска, Холандија и Аустрија заратиле су против Шпаније и Француске. И тако адмирал није ни сањао да далеким шпанским водама једри енглеско-хо-

ландска флота под командом сер Џорџа Рука, с посадом од 24.000 људи и 3115 великих топова! Али зато су Енглези на време били обавештени да је Веласкова флота испловила из Вера Круза и кренула ка Севиљи. И, спремно су је очекивали.

Тек усред Атлантика Веласко је сазнао о клопци коју су му спремили Енглези, променио курс и управо бродове према слабо употребљаваној луци у удаљеном шпанском заливу Виго.

АДМИРАЛ ВЕЛАСКО

Решио је да у том забитом месту сачека наређења свога краља. Галије су се усидриле у малој луци Сан Симоне, а француски ратни бродови образовали су на улазу у залив снажну одбрамбену линију.

Читав месец адмирал Веласко је узалуд очекивао наређења. Уместо њих 22. октобра стигла је страшна флота сер Џорџа и без оклевања напала усидрене лађе. Шпанска одбрана је за тили час уништена а Веласко је да не би драгоцени товар пао непријатељу у ру-

ке, наредио да се галије потопе. Енглези су успели да заплене само једну галију али је и она у хаосу битке ударила о стену и потонула.

Тако је баснословно благо завршило на дну мора. Оно још спава у олупинама галија, покривено муљем, алгата, шкољкама.

ГАЂАТИ САМО У ЈАРБОЛ

А гусари су прича за себе. Кад год су могли нису потапали бродове, јер им је главни циљ било благо. Топовске хице обично су управљали на јарболе да би галије онеспособили и тако се докопали блага. Ову технику усавршио је најчувенији гусар тога времена Хенри Морган.

Другог марта 1669. године Морган је у водама Венецуеле напао шпанску флоту од пет галија. Опробана тактика, међутим, овога пута није успела. Видевши то гусарски вођа наредио је својим тобијама да циљају у труп. Погођене шпанске лађе тонуле су једна за другом. У олупинама пет бродова лежи и данас на дну мора благо које се процењује на седам милијарди!

Други познати напад, такође на шпански драгоцени товар, одиграо се 1638. године. Флота холандског адмирала Питера Хајна напала је седам галија крца-

тих златом, сребром и бисерима. Товар је пратило десет лакших бродова. У току борбе ови бродови су потопљени док су се галије склониле у залив Матанзас на западној обали Хаитија. Шпански заповедник је имао намеру да их истовари, али су га Холанђани предухитрили улазећи готово истовремено кад и он у залив. Видевши да је све изгубљено, шпански капетан је наредио да се товар баца у море, а лађе запале. Тако је и ово благо остало у дубинама Матанзаса. Његова вредност цени се на четрдесетак милијарди.

МОРЕ СЕ НЕ БОЈИ ТОПОВА

Ниједан гусар, ма како био смео и јак, не би се никада усудио да нападне „флоту Ла Плате“ која се састојала од шеснаест галија и била одлично осигурана мноштвом топова и бројном посадом. Ови бродови носили су сребро из Перуа, злато из Мексика и бисере из Венецуеле. Али, море се не боји топова. Једанаестог новембра 1643. године, неколико дана пошто је флота испловила из Хаване, дунуо је јак северозападни ветар, небо се наоблачило а море покрило огромним таласима. Бура је трајала цео дан, носећи незадрживо бродове према венцу коралних гребена. Узалуд су се морнари трудили да измене правац. Кад је сутрадан сишло сунце, на мирној површини воде налазила се само једна лађа „Сантисима Тринидад“. Осталих петнаест прогутали су таласи.

СРЕБРНИ СПРУД

Неколико деценија касније капетан Вилијам Филипс из Бостона предложио је енглеском краљу Карлу II план за вађење тог блага са морског дна. Карло II га је наименовао за заповедника овог подухвата. Испитивања су показала да је четрнаест галија потонуло дубље од двеста метара, а да се само једна „Нуестра сенора де ла Консепсион“ насукала на корални спруд двадесетак метара испод морске површине. Филипсови морнари дали су му име „сребрни спруд“. И догодило се нешто невероватно: подухват је успео. Спасено је благо „сребрног спруда“, с оне једине лађе која није пала на дно. Капетан Филипс је од енглеског краља добио огромну награду, титулу баро-

нета и положај гувернера Масачусетса.

Године 1952. инжењер Александар Корганов, такође страствен истраживач по топлоеног блага, организовао је експедицију у жељи да понови Филипсов успех. Његови гњурци, међутим, открили су да је „Нуестра Сенора де ла Консепсион“ чврсто везана и обрасла коралима. Било је потребно ослободити је помоћу динамита, али је гњурац, који је требало да је минира, морао више пута да изрони, бежећи од морских паса. Динамит, када је коначно стављен, успео је тек мало да разбије корале. По духват је пропао. Код новог покушаја јак ураган је захватио истраживачеву лађу и она се придружила потопљеним галијама на морском дну.

БЛАГО НЕПОБЕДИВЕ АРМАДЕ

Најскупљи товар сто милијарди — пропао је са једном једином шпанском

галијом — „Дукве де Флоренција“. Лађа је носила благо „Непобедиве армаде“, потопљене 1588. године удруженим снагама урагана и Франсиса Дрејка, адмирала енглеске краљице Елизабете, у ствари државног гусара. „Дукве де Флоренција“ покушала је да се врати у Шпанију преко Северног мора. Али се у заливу Тобермори на острву Мул из непознатих разлога на њој догодила експлозија и она је потонула. Фантастично благо које је носила остало је у мору све до данас и поред седамнаест досадашњих покушаја да се извади.

У енглеским водама лежи и благо са галије „Асоцијацион“, које је процењено на десетак милијарди. То је била највећа лађа флотиле сер Кловдисија Шовела, који је 1707. године у Средоземном мору поразио француску флоту. Двадесет и трећег октобра ову лађу, која се враћала у Енглеску заједно са два друга брода, „Игл“ и „Родни“, изненадила је жестока олуја. У густој магли која се спустила све три лађе су се разбиле о подводни спруд и потонуле на дубину од тридесетак метара.

УСПЕСИ СУ РЕТКИ

Тај давни догађај поново је изазвао интересовање јавности када је прошле године једна енглеска експедиција успела да извуче део тог потопљеног блага. Ево шта о томе прича ронилац Џон Аптон: „Видео сам у песку ковани новац распоређен у низу, као да показује пут ка неком врху. Спустио сам се у том правцу на дубину од десетак метара. Срце ми је тукло као лудо. Осећао сам га под грлом. А онда ми се пред очима указала пећина поплочана златницима!“

Аптон и два његова друга који су учествовали у истраживању покупили су хиљаде и хиљаде златника све док их невреме није натерало да се повуку. Сада влада права трка између разних група истраживача који желе да понове Аптонов успех. Али море, овде као и свуда, исконском својом снагом брани благо које је шчепало и љубоморно крије.

Б. Д.

ЗАГОЛИЦАЈТЕ

ЛАВА!

Како лава натерати да испусти из страшних шапа своју жртву? Треба му се само полако пришуњати отпозади и одлучно заголицати краља животиња по слабини! Он ће се громко засме-

јати и пустити плен. Тако бар тврде Карл Томсон и Гари Мартин који моментално раде на дресирању лавова за један филм који треба да се сними у Калифорнији.

ВАШАР СА СВИХ КОНТИНЕНАТА

КОБНО ШАПУТАЊЕ. — Студент Колин Тороухуд из Оксфорда нежно је шапутао на уво својој изабраници кад се изненада загргнуо и рекао: „Драга, прогутао сам твоју наушницу“. Одмах је отишао у болницу да га ослободе златне минђуше. Болесницима с којима је био у соби толико је све то било забавно да су им морали дати пилуле за спавање јер никако нису могли да зауставе смех.

НА ПРАВОМ МЕСТУ. — Четрдесет осмогодишњи Миколај Ракељник две године је са успехом водио једну од клиника за душевне болести у Варшави. Недавно су га, међутим, затворили јер се открило да је у ствари лекар опште праксе. То не би било ништа страшно да није утврђено и следеће: Ракељник је пре три године побегао из једне провинцијске болнице за умоболне где су га сматрали за неизлечивог.

ЗЛА СРЕЋА. — Морнар Дјуи Серман остао је без посла и када је потрошио и последњу пару потписао је чек без покрића именом које је насумице изабрао из телефонског именика америчког града Ајдахо Фолса. На несрећу „власник“ тог имена није био нико други до шеф месне полиције који је, сазнавши за фалсификат, ставио у покрет сав свој полицијски апарат и Дјуи је брзо откривен.

ДУХ ЦРНЕ БРАДЕ

ВРАТИВШИ СЕ ИЗ КОЦКАРНИЦЕ, ДУХ ЈЕ СПУСТИО ТИКЕТ СПОРТСКЕ ПРОГНОЗЕ У ПРОФЕСОРКИНУ ТАШНУ...

ОВАЈ ПАПИРИК СПАШКЕ ОНЕ СИРОТЕ ГУСАРСКЕ КЊЕРИ...

... ОНЕ НЕКЕ ОСТАТИ БЕЗ КРОВА НАД ГЛАВОМ А ЈА ЋУ УЧИНТИ ПРВО ДОБРО ДЕЛО У ЖИВОТУ... ПАРДОН, ПОСЛЕ СМРТИ! МОГАО БИХ ДА ПОПИЈЕМ ЈЕДНУ!

!

ВЕЛИКИ ДАН ЈЕ ДОШАО...

ПОСЛЕ ТАКМИЧЕЊА У ЧЕТИРИ ДИСЦИПЛИНЕ ВОДИ БРОКСТОН...

НА ПОЧЕТКУ ТРКЕ НА 1500 МЕТАРА НАДА ГОДОЛФИН КОЛЕЦА, ГАЏЕР, СПОТАКАО СЕ И ЗАОСТАО...

ПРОКЛЕТСТВО!

БЕРВЕЛ, БАЦАЧ ДИСКА, ИЗГУБИО ЈЕ ОСЕЌАЈ ЗА ПРАВАЦ И...

МЕЂУВРЕМЕНУ, ПРОФЕСОРКА ЕН ОТКРИЛА ЈЕ ДА ЈОЈ ЈЕ НЕКО УЗЕО НОВАЦ А У ТАШНУ СТРГАО ТИКЕТ...

НЕВИДЉИВ ЗА ТАКМИЧАРЕ И ПОСМАТРАЧЕ, НА СТАДИОН ЈЕ СТУПИО...

МОРАМ ЈА ТО УЗЕТИ У СВОЈЕ РУКЕ... ИНАЧЕ ПРОПАДОШЕ И ОНИ ИЗ КОЛЕЦА И СИРОТЕ ПИРАТСКЕ КЊЕРИ...

3-24
Distributed by King Features Syndicate

ПОТОВО НА САМОМ ЦИЉУ ВОДЕЋИ ТРКАЧИ НАЈЕДНОМ СУ ЗАСТАЛИ И ОКРЕНУЛИ СЕ... НАЗАД!

ЗА ТРЕНУТАК ЈЕ ИЗГЛЕДАЛО КАО ДА ТРЧЕ НАЗАД... СТРАШНО, ОНИ ТО ЗАИСТА ЧИНЕ!

© 1968
Walt Disney Productions
Walt Disney Rights Reserved

ИСПРПЉЕНИ ПРЕДСТАВНИК КОЛЕЦА ГОДОЛФИН НАШАО СЕ НА ЦЕЛУ...

НЕ... НЕ МОГУ ВИШЕ НИ КОРАК ДАЉЕ...

877

А ОНДА, КАО ДА ГА ЈЕ НЕКО ПОГУРАО, ПОТРЧАО ЈЕ И ПРОШАО КРОЗ ЦИЉ...

ТАКО, ДЕЧКО!

НАСТАВИКЕ СЕ

ИМАМ САМО 15 ГОДИНА

бље и да ставим зелене сенке око очију (онда мама вршишти).

ТЕШКО ЈЕ СВЕТУ УГОДИТИ

Дакле, ипак страшно ми се свиђа што ћу сада сама да одлучим и да пишем оно што хоћу. Бојим се само једног: било шта да кажем многим се неће допасти. Ако почнем о школи, биће: ех, хоће да нас префолира како је она слатко, добро, скромно детенце које пропада од учења, а овамо... Ако школу не споменем: па наравно, зар је њој до тога? Зар не знате да је напустила школу, зар госпођица Арнерић да гули клупе...

Ако споменем филмове у којима снимам: ушла јој вода у уши, уобразила да је Милена Дравић...

Ето, била сам на неким представама БИТЕФ-а имам пуно занимљивих утисака, али зар бих смела да зучнем нешто о тако озбиљној теми? Рекли би: види ти ту балавицу, она да нам соли памет. И ето тако, све у жељи да нешто кажем видим да нећу рећи ништа. Веле, да они који ћуте имају у ствари највише да кажу. Па онда и ја најбоље да ћутим. Увек се бојим да не „лупим“ нешто што не треба.

Мени мере сваку реч, постављају ми намерно питања на која знају да нећу умети да одговорим. Критикују ме како се облачим, с ким се дружим, како ходам. Измишљају ружне и неистините приче о мени. Веома строго суде о свим

НЕДА АРНЕРИЋ СЕ ЖАЛИ ДА ЈОЈ МЕРЕ СВАКУ РЕЧ И ДА ЈОЈ ПОСТАВЉАЈУ ПИТАЊА НА КОЈА НЕ УМЕ ДА ОДГОВОРИ

мојим поступцима — премлада је, кажу, за ово, није то за њу, откуд она овде. Какав скандал! Али, кад она лизирају мој рад, онда сам одједном одрасла, школована и већ зрела глумица. Она је већ филмска звезда. Траже од мене много, трпају ме где им се свиди, где им за коју прилику одговара.

ПУСТИТЕ МЕ НА МИРУ

Кад све то чујем прво се расплачем, мама ме онда геша. А после мислим — нека, баш ме брига, главно да ја знам да све то није тако, да зна мама, да знају они који ме добро познају, моји прави пријатељи. Дође ми тако понекад да викнем, да вриснем: пустите ме на миру! Шта хоћете од мене. Оставите да се о мени брине моја мама и они који ме воле. Па ја сам једна обична Неда, напунила сам пре два месеца 15 година, никога не дирам, никога не пакостим, никога не мрзим, никога не завидим, учим и радим као и сви моји вршњаци. Нисам уобразила да сам глумица, знам да то нисам. Тачно је, била сам у Италији, тамо сам разговарала са чувеним Де Лаурентисом, и мислите како ноћима нисам спавала очекујући да ми он понуди уло-

гу. Варају се сви они који тако мисле. За мене је тај пут био пријатан боравак у суседној земљи...

Обична сам ученица I разреда гимназије која воли да игра, да рони и плива, да путује, да чита и Жил Верна, и „Плави чуперак“ и „Политикин забавник“. Понекад снимим неки филм, то је све привремено и уз пут. Знам да морам још много, много да учим. Волела бих да одем на позоришну академију, али неће ми бити страшно ако ми једнога дана кажу: не, Неда, ти немаш истинског талента, немојузалуд да се мучиш. Студираћу онда књижевност или језике, бићу можда професор и бићу свеједно срећна, јер ћу радити посао који волим.

И још нешто бих волела да кажем, драги Забавниче, ако има места. Понекад зажелим да пишем за ону вашу рубрику „Кад сам био мали“. Да напишем како је то било кад сам била мала. А тек ми је 15 година. Смешно, зар не? Пуно горких часова сам доживела и то само од старијих! И само од њих! Трпају ме тамо где ми није место, не дају Неди Арнерић, која има 15 година и ученик је I разреда гимназије да живи свој живот.

А млади су дивни, размемо се, имамо исте жеље,

радости, проблеме, нису пакосни и злонамерни. Много дивних писама примам од њих и страшно ми је криво што свима не стижем да одговорим. То је, ваљда, најлепши део мог „глумачког позива“ што сам захваљујући великом екрану стекла тако много правих и дивних пријатеља.

СУТРА НЕ СМЕ ДА ПАДА КИША

Зато бих желела овом приликом да их све топло и другарски поздравим, да им захвалим на пријатељству и подршци. Хоћу да поздравим Славету, војника из Божаније, и Дејана из Сомбора, и Мирка, петнаестогодишњег песника из Београда, и Натку из Куманова и Јожицу из Радовљице... И све остале.

Многи ме моле да им пошаљем своју фотографију, а ја их немам. Хвала ти пуно, драги Забавниче, што им је ти поклањаш данас уместо мене.

А сад — доста. Много сам се расписала. Стежем руку Паји и Пати, Микију и Шили, Денису и Мис Алгебри. Пре спавања навићу још коју кутијицу што свира и провирићу кроз прозор да видим има ли звезда. Сутра не сме да пада киша. Лаку ноћ.

Неда Арнерић

Драги Забавниче,

Кад је твој новинар дошао и рекао ми да се читаоци интересују за мене и да је најбоље да сама нешто о себи напишем, осела сам се и дивно и тешко.

Седала сам десет пута с оловком и хартијом за сто — ништа.

У ствари, тема хиљаду, али за коју да се одлучим. Увек волим кад ми се постави неки одређени задатак: у школи тачно знаш шта треба да учиш, какве задатке да пишеш. Код куће углавном слушам маму. На снимању слушам Пуришу Ђорђевића, у мом позоришту „Вук Караџић“ друга Бату.

Једино волим понекад да се онако за себе „унаказим“, како каже мама, па да обучем нешто луцкасто, да извучем трепавице мало де-

ШТА ЈЕ ЧИЈЕ?

Тркачки бицикл возе бициклисти, фудбалска попта припада фудбалерима. То је веома једноставно. Али, покушај да препознаш спортисту по ципелама које носи. Овде је осам ципела које треба вратити правим власницима.

ОДГОВОРИ:

1. Гимнастичка патика. — 2. Фудбалска патика. — 3. Ципела за бицикliste. — 4. Тениска патика. — 5. Јахачка патика. — 6. Тркачка шпринтерница. — 7. Дубока кошаркашка патика. — 8. Пливач, наравно, не носи никакву обућу.

1 Beograd

ПОЛИТИКИН
ЗАБАВНИК

НЕДА АРНЕРИЋ

7 МУЊЕВИТИХ СЕКУНДИ

УЛТРАКРАТКЕ АУТОМОБИЛСКЕ ТРКЕ У АМЕРИЦИ

Аутомобилске трке које трају свега десетак секунди полако почињу да освајају свет. А да ли је таква трка била добра или не, гледаоци не стигну ни да виде. Ево зашто.

Ваздух испуњен мешавином сагорелог уља и бензина, смрад изливаних гума и асфлата претвореног у прах — наступају „драгстери“! Њихова возила спреда личе на двоколице направљене децијом руком задњи део је позајмљен од најбржих тркачких кола (формула 1). На колима је најважнији мотор, обично са 12 цилиндера и 1.500 коњских снага, али понекад и више! То је ужасна снага. Пошто машине практично не покрећу никакав други терет осим своју и возачеву тежину, ове „ватрене“ приколице достижу брзину већу и од 400 километара на час!

Већ је образовано и удружење професионалних возача „драгстера“. Његови чланови већином су Американци, чија је земља и колевка овог новог спорта, а познати су само по својим званичним и застрашујућим надимцима: „Змија“, „Краљ“, „Чувар зоолошког врта“, „Седмоглави Том“, „Оковани Цери“, „Безглави Том“, „Ојађени Цефри“...

Они се непрекидно селе између Калифорније и Флориде од једне до друге тркачке стазе. Трке трају обично око седам секунди, јер се захваљујући снажним моторима за тако кратко време постигну фантастичне брзине од 400 километара на час. Побеђује онај ко за одређени

број секунди најдаље оде у правој линији. У кривине ова кола уопште не могу да уђу. У ствари, ова врста аутомобила не би ни могла да учествује на неким дужим тркама, пошто је немогуће управљати оваквим колима. „Драгови“, како их популарно називају, само заурлају на старту, пламен избије из њихових издувних цеви, а онда као да су из праћке избачени, полете напред.

Без обзира на популарност и приличну зараду, већина „драгстера“ завиди возачима тркачких кола, док ови на њих гледају с презиром. Каква је то трка од 7 секунди? И каква је то машина којом се уопште и не може да управља?

У САД има већ шест милиона присталица „драгстера“. Они проводе саге на тркачким пистама и удишу ваздух у којем најмање има кисеоника. Ништа им не смета ни паклена ларма. У почетку је било попуцалих бубних опни и других оштећења слуша, али сада већ је пронађен лек за то — зачепити уши ватом и отворити уста.

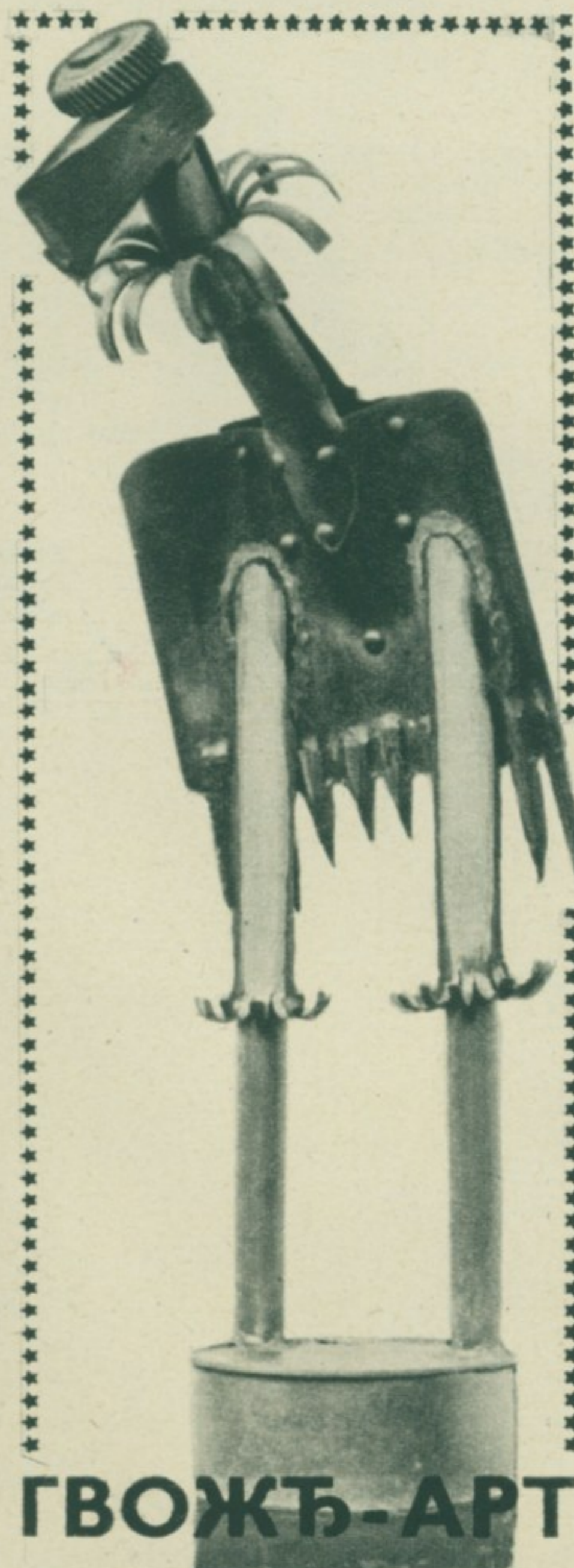
Самим возачима је ипак лакше — они носе гас маске.

Ипак све ове муке њима се добро исплате. Зарађују за једно стартовање по 6.000 старих динара. Па то је мало, рећи ћете. Али трке се организују врло често, у ствари непрекидно од јутра до поноћи у току једног тркачког дана. Понеки „драгстери“ успеју да зараде и по 70 милиона старих динара за годину али то је, ипак, случај само са оним најбољима.

Д. Т.

ТИПИЧНО ЗА „ДРАГСТЕРЕ“ — СА ГАС МАСКОМ И ПЕРЈАНИЦОМ НА ГЛАВИ

ГВОЖЂ-АРТ

Јапански вајар Кимура прави од старог гвожђа скулптуре за којима лудују љубитељи модерне уметности. На слици је „Орао“ са главом од чекића и крилима од — зарђале лопате.

ЈЕСТЕ ЛИ ВЕЋ ЧУЛИ ДА...

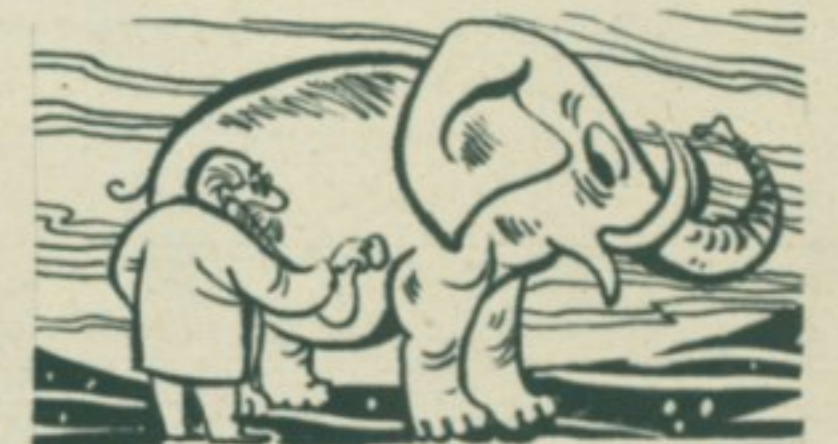
● кад би енергија коју човеково срце утроши у току живота могла бити употребљена механички то би овако изгледало: она би била довољна да се подигне 40.000 особа на пола метра изнад земље.

● недавно се на пробној писти у близини француског места Жеверсен може видети аутомобил — фантом. У ствари, то је обичан серијски аутомобил само што њиме уместо возача управља електронски уређај који је монтиран на

писти. Стручњаци сматрају да ће помоћу овог аутоматског управљача моћи боље и брже да испробају гуме у свим фазама војње, што је иначе веома опасно кад је за вољаном човек.

● недавна проучавања која је вршила група америчких истраживача у Уганди показала су да не пате само људи од разних срчаних обољења већ и — слонове. Британски кардиолог Силвија Сајкс от-

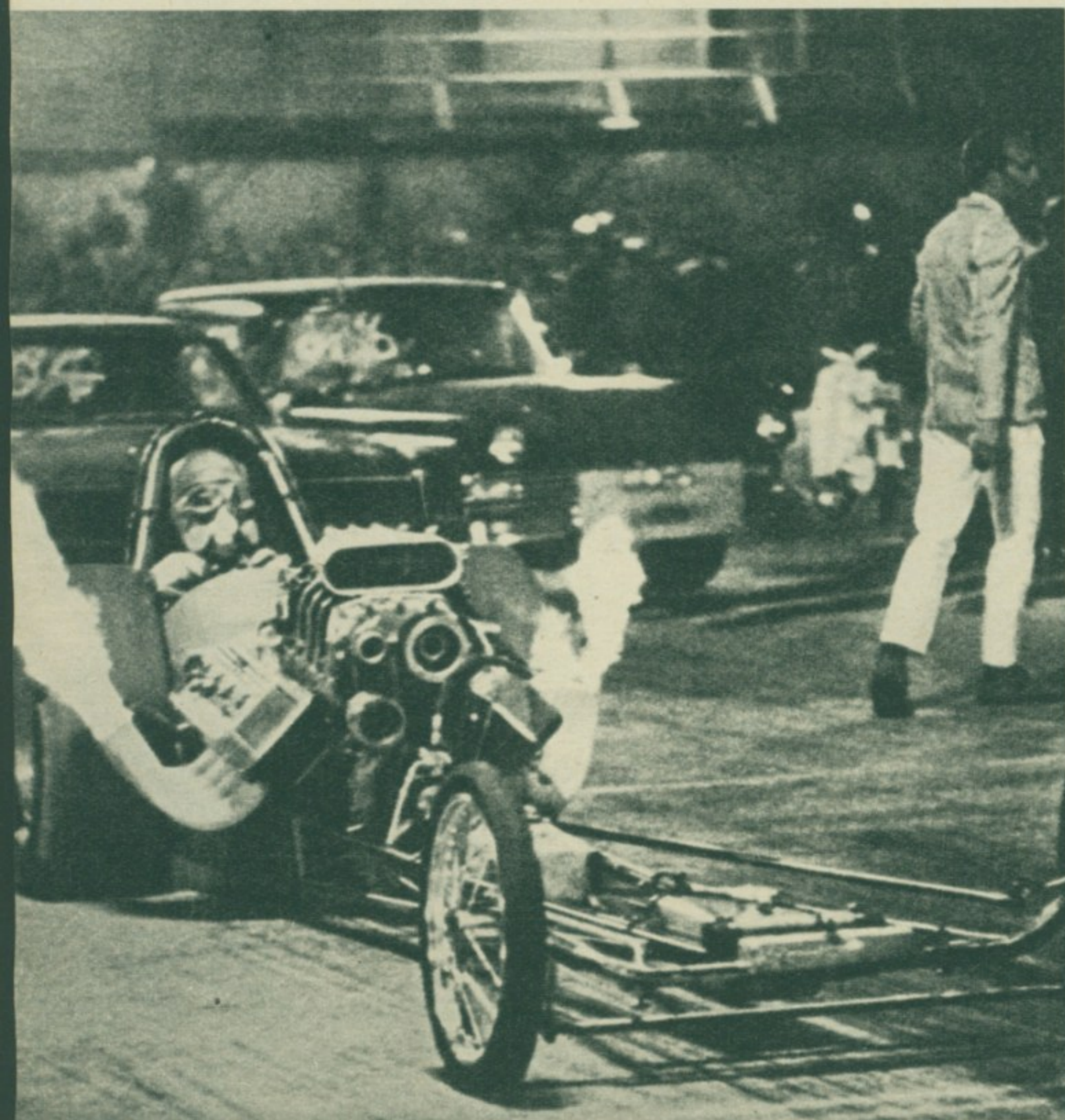
крила је да су срчане артерије код слонове као и артерије врата и удова обложене с унутрашње стране калцијумовим солима услед чега ове артерије временом постају тврде као кост. Због тога слонове често добијају нападе емболије и тромбозе.

● у једном италијанском ресторану гости се на улазу у салу измере на ваги а њихова тежина уписује на картончиће у два примерка. Један приме-

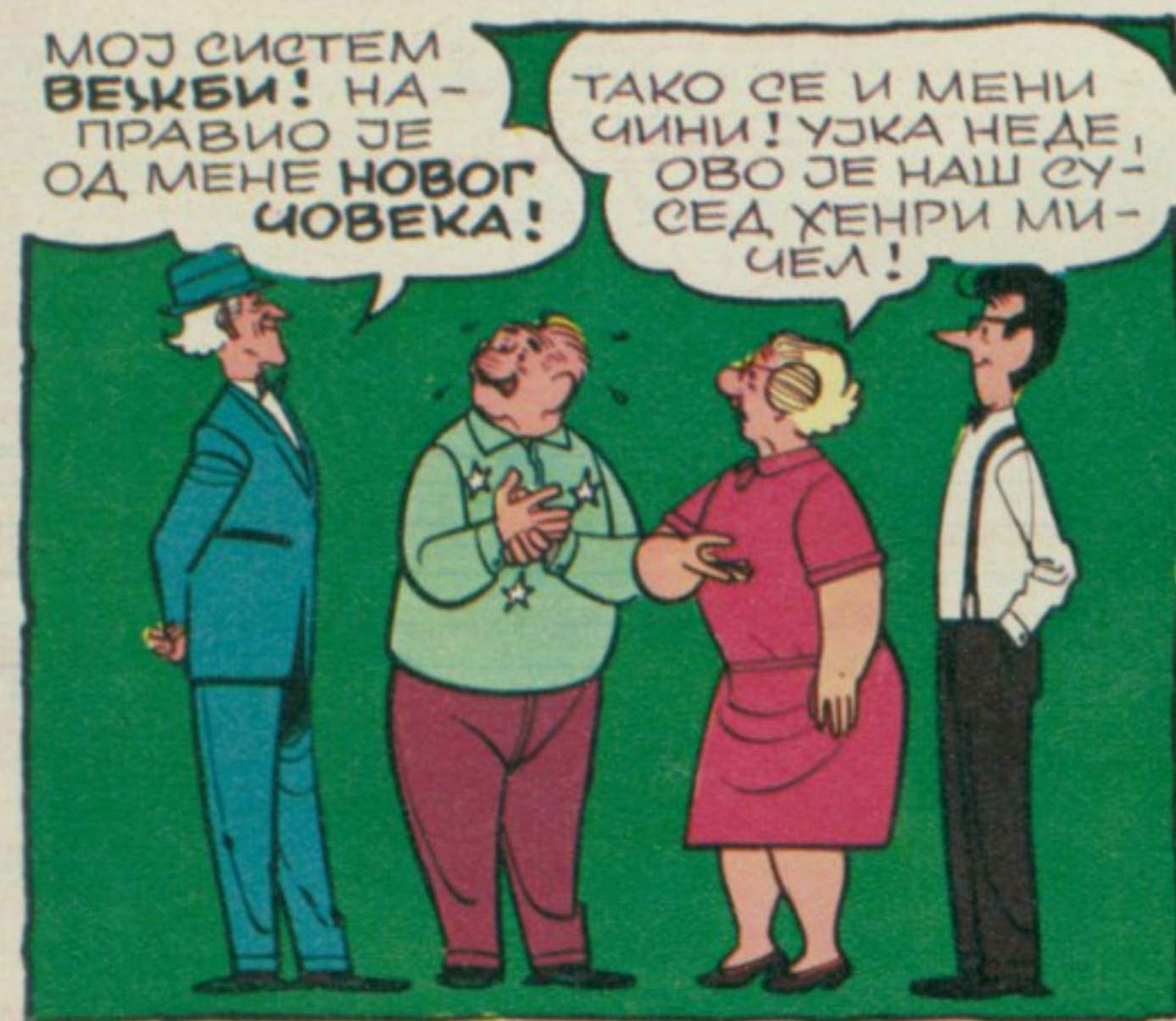
рак добија гост, а други благајник за касом. По завршеном обеду, гост се поново мери и што је више добио у тежини то му слеђује већи попуст у плаћању.

● савезна америчка држава Мичиген позната је по великом броју језера али само нека од 440 имају своје име; 97 се зову Велика језера; 85 Доња а 68 Округла језера.

СВЕ ЈЕ СПРЕМНО: ВАТРА БИЈЕ ИЗ ИЗДУВНИХ ЦЕВИ, ЗА КОЈИ ТРЕНУТАК ЧУДНО ВОЗИЛО ПОЛЕТЕЋЕ НАПРЕД

ДЕНИС ШАМПИОН

ВАТУЗИ НАЈВИШИ ЉУДИ НА СВЕТУ

У афричкој држави Руанда-Урунди, код саме границе Конга и Тангањике, живе Ватузи, највиши људи на свету. Они су веома мршави, имају дугачке ноге и руке, а просечна висина одраслог мушкарца износи два метра. Порекло овог народа је непознато а није објашњено ни зашто су толико високи. То је утолико чудније што у непосредној близини њихове земље живе Пигмеји, најмањи људи на свету. Ватузи, иако имају црну кожу, нису прави црнци. Ликом они подсећају на Етиопљане и Египћане и вероватно су потомци племена која су, некада давно, стигла на југ из ових земаља. Млади Ватузи најбољи су скакачи на свету. Они као од шале прескачу висину од 2 метра и 19 сантиметара и свакодневно обарају олимпијски рекорд који износи „свега“ 2,18 метра. Па ипак, они не учествују на олимпијадама. Ватуз, пре него што скочи, мора да стане на камен постављен испод мотке, а то на такмичењима није дозвољено.

ХУМОР БЕЗ РЕЧИ

ЗНАТЕ ЛИ

Обележите право значење речи. Ако имате свих пет погодака, дајте себи оцену — одлично са похвалом. За четири поготка оцена је — одлично, за три — врло добро, за два — добро и за један — довољно.

1. ЗУБЉА

1. Зубобоља. 2. Буктиња. 3. Лековита трава.

2. ПАНТОМИМА

1. Корњача с острва Галапагос. 2. Акробатски скок. 3. Игра покретима без речи.

3. ОРНИТОЛОГ

1. Зоолог. 2. Испирач злата. 3. Словослагач.

4. ТРАНСФУЗИЈА

1. Зашивање ране после операције. 2. Пресађивање биљака. 3. Убригивање крви.

5. УМЊАК

1. Мудрац. 2. Зуб. 3. Научник.

ОДГОВОРИ:

1. Буктиња, прво омотано кучином мотаном или катраном.
2. Подражавања; игра покретима без речи, говор покретима и изразима лица.
3. Зоолог, стручњак за птице.
4. Давача крви једне особе другој, непосредно, минуторелативно.
5. Зуб; трчање и игра које обично изводе након обављања крвавих операција.

ЗАГОНЕТНЕ МУМИЈЕ У АУСТРАЛИЈИ

Новембра 1605. године холандски брод „Дејфкен“, под командом капетана Вилијема Јанца, испловио је из луке Бентам на Западној Јави, у трагању за неоткривеним земљама. Пловећи обалом већ познате Гвинеје, Дејфкен је продужио пут на југоисток. После неколико недеља, угледали су далеко на хоризонту једва приметне обриси непознате обале.

И ускоро је капетан Јанц био први Европљанин који је ступио на тле новог континента. Открио је Аустралију.

Да ли је Јанц, био први?

Први дошљаци су с чуђењем гледали кенгуре и орнигоринксе, необичне звери. Нису могли да верују својим очима посматрајући како се бумеранзи аустралијских домородаца, обарајући мету, сами враћају и падају крај њихових ногу. Разне ствари су их овде чудиле. Прозиле су године. Настављало се освајање континента. Домороце су сатрали у дубину аустралијских пустиња, а на освојеним територијама појавиле су се фарме, стада хиљада оваца. Протутњала је златна аустралијска грозница. И, из године у годину, ка аустралијским обалама и у дубину континента кретале су многе експедиције. Продужавало се откривање Аустралије. Европљани су се сретали с загонеткама које нико није могао да објасни.

Енглец Џорџ Греј, географ и велики путник, повео је 1837. године експедицију у правцу западних и јужних обала Аустралије. Греј је открио реку Гаскоњ и испитао ток реке Гленелг. А онда га је срећа изневерила: из ушћа реке Гленелг, Грејев брод упловио је у море и једне олујне ноћи разбио се о приобално стење. Греј се с мањим делом посаде једва дочепао обале, успевши да спасе само најнеопходније ствари. Пешке је прешао око пет стотина миља до Перта, једног од првих градова који су у Аустралији основали европски колонисти. После тога се вратио у Енглеску, где је објавио књигу „Путовања“, у којој је описао све што је видео.

Река је била каменита и не нарочито дубока. Обала је била стрма и понекад је река пролазила између стена које су се затварале над њом. Овде-онде светлוצале су црне дупље пећина. Греј је сваку посматрао пажљиво.

... Река је била каменита и не нарочито дубока. Обала је била стрма и понекад је река пролазила између стена које су се затварале над њом. Овде-онде светлוצале су црне дупље пећина. Греј је сваку посматрао пажљиво.

Необичан њрофил

У једној од њих при преперавој светлости запаљене границе, истраживач је угледао људске фигуре урезане у камену. Мада су Европљани још мало познавали Аустралију, ипак је то било довољно да се одмах могло запазити: ови цртежи нису личили на уметност домородачких аустралијских племена — оних са којима су се већ срили дошљаци из Европе. Више од свега Греја је изненадила одећа: подсећала је на источњачку; уопште није личила на ову коју су носили домороци... Граница је догоревала, пламен се гасио, али Греј је успео још да запази уклесан у стени људски профил с оштро оцртаним челом и орловским носем. Код аустралијских домородаца нико није запазио такве црте. Пламен је последњи пут задрхтао на крајњку гране.

Али задивљени Греј поново се вратио у пећину. Неколико часова без престанка је прецртавао ове тајанствене цртеже. Ко су били људи који су оставили те портрете на стенама? Јесу ли они давно боравили у пећини? Одакле су овамо дошли?... Али тада нико није обратио нарочиту пажњу на откриће Џорџа Греја. Сетили су га се тек после сто година када су географски сменили археолози, онда кад је број не мање изванредних открића одједном почео вртоглаво да расте.

Археолог Мајкл Тери открио је 1931. у централној Аустралији, целу серију исто тако тајанствених цртежа људи и животиња уклесаних у стене. Ови цртежи такође нису имали ничег за једничког с већ добро проученом уметношћу домородачких аустралијских племена. Домороци су представљајући човека цртали руке и ноге само правим линијама

СПОРТСКИ КАЛЕИДОСКОП

Џиновске шаке

Нет Клифтон, један од најбољих играча којег је имао познати кошаркашки клуб „Харлем глобтротерс“ има толико велике шаке да њима не може да уради ниједан имало „ситнији“ посао. Тако му је, на пример, веома тешко да извуче запущач из боце или да упали шибицу.

ВЕТАР НА ЛЕДеној СТАЗИ

На зимској олимпијади 1960. године Норвежанин Јохансен, који је победио у брзом клизању на леду на 10 хиљада метара, постигао је просечну брзину од преко 38 километара на час.

ПРВА НА ГОЛФ-ИГРАЛИШТУ

Шкотска краљица Марија Стјуарт (1542-1587) била је прва жена која је играла голф.

МУЊА НА ДВА ТОЧКА

Џони Ален, тркач из Тексаса, постигао је 1956. године, својим мотоциклом, који је имао нарочиту каросерију, брзину од 346 километара на час. Тај свој успех забележио је у Бонвилу.

ДА ЛИ СУ ДАЛЕКИ КОНТИНЕНТ ОТКРИЛИ ЕВРОПЉАНИ ИЛИ ЕГИПЋАНИ?

док су на цртежима непознатих уметника били пажљиво приказани чланци, листови на ногама, бутине... Домороци су цртали главу простим кругом с тачкама место очију, а овде су биле јасно видљиве црте лица.

Године 1961. пронађена је, недалеко од Алис Спрингса, нова серија уметничких дела исклесаних на стенама. „Они не припадају ниједном од познатих облика домородачке културе“ — изјавио је одлучно на крају антрополог Роберт Едвардс.

Аустралијски историчар и археолог Мајкл Тери је већ тридесетих година, покушавајући да објасни порекло ових изванредних открића претпостављао: Ови трагови немају никакве везе с доморцима. Њих су оставили они који су открили Аустралију — много пре доласка Европљана!

Ко су били ти који су први открили Аустралију? Тек недавно, и то на основу још два значајна открића, историчар из Сиднеја је дошао до првих претпоставки.

Смитова претпоставка

Дискусија је почела још пре четрдесет година. Познати антрополог Графтон Елиот Смит иступио је с фантастичним тврђењем: на острвима Малајског архипелага живели су у своје време стари Египћани! То је звучало и изгледало невероватно. Јер, стварно, тешко се може замислити да би се таква путовања могла извести на крхким египатским бродовима. Међутим, овај научник је открио да је на неколико острва Торесовог мореуза постојао, све до XIX века, обичај мумификације тела умрлих острвљана. Али, мумије су остале. Оне се чувају у музеју сиднејског универзитета и беома личе на мумије Египћана које припадају 21. и 22. династији (900 година пре наше ере).

Још један доказ у прилог Смитове претпоставке: имена становника неких острва Малајског архипелага често су невероватно слична са староегипатским... Али, као што се могло и очекивати, нашло се доста противника. У чињеницама које су задивиле научника они су видели случајну подударност. Јер, на острвима Торесовог мореуза постојали су и други начини сахрањивања, од којих се неки могу такође наћи и у другим земљама. Значи ли то да су они такође некада били пре несени на острва из тих земаља?

Па ипак, без обзира на сву фантастичност ових претпоставки, неки од научника сложили су се с професором Смитом. Чак су ишли и даље, тврдећи да су некада постојале сталне трговачке везе између Египта и Малаје. А Аустралија није баш тако далеко од Малаје. Зашто се због тога, теза професора Смита не би могла разрадити још даље, да су Египћани бивали и боравили на аустралијском тлу. Али, докази који би то могли потврдити тешко су се налазили.

И управо недавно претпоставка да су Египћани у давној прошлости посећивали

Аустралију добила је нову потврду. На полуострву Арнемленд, на путу близу града Дарвина, група деце нашла је нешто што је на први поглед изгледало као камен... После пажљивог испитивања открило се да је то мала скулптура бубе скарабеја, који је у старом Египту био посвећен богу сунца.

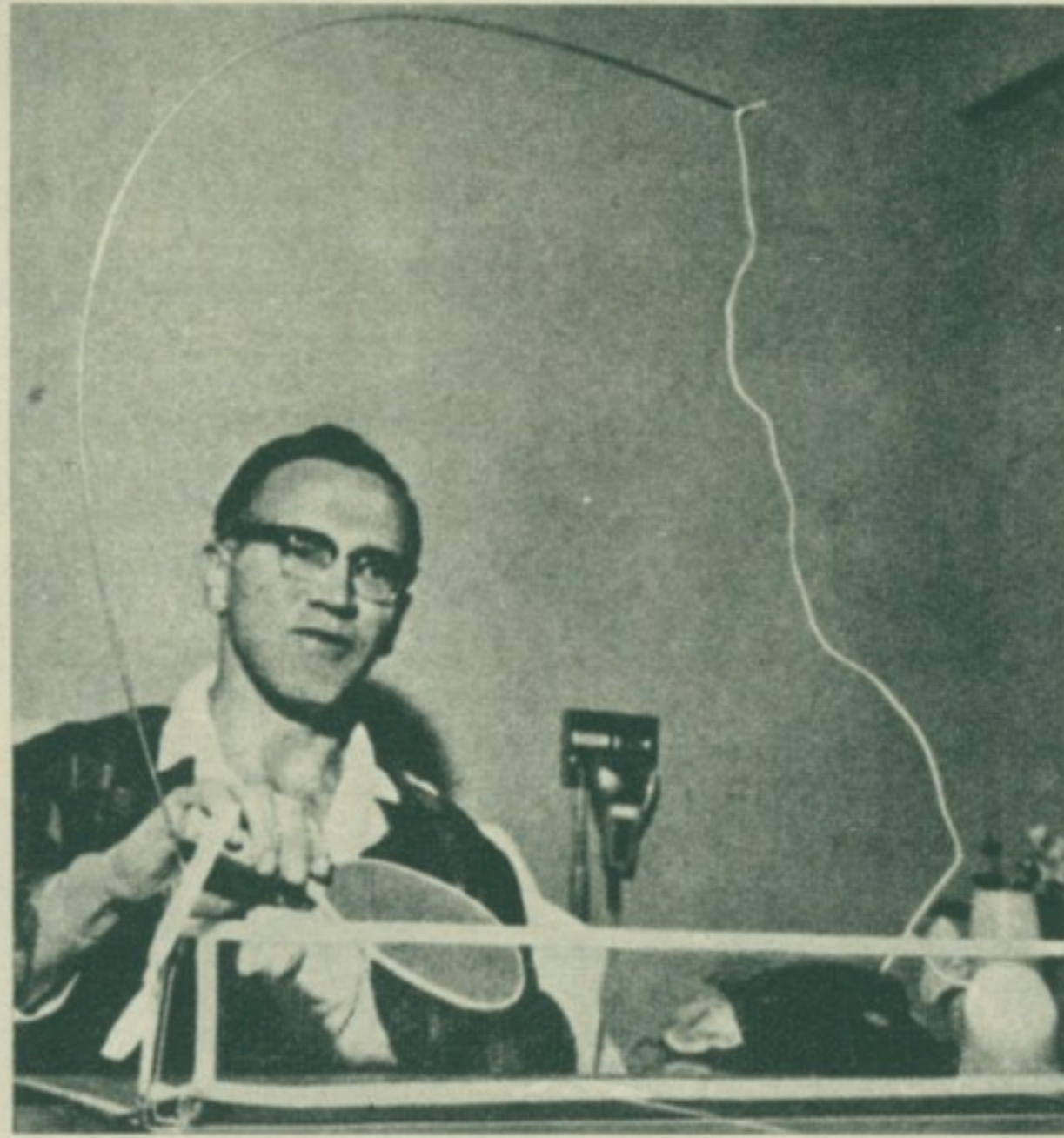
Изненађење у Египћу

Претпоставка Мајкла Терија објашњава и неколико историјских загатки на територији далеко од аустралијских обала. На зидовима неких египатских храмова насликани су као египатски поданици људи који не личе ни на један народ кога су покорили Египћани. Ко су они?

Фебруара 1964. у долини Јордана на месту где је некад лежао један стари град откривен је гроб жене која је ту закопана вероватно негде у хиљадитој години пре наше ере. Испитивањем остатака установило се да је за балсамовања коришћено — еукалиптусово уље! А једино место одакле се могло набавити то уље у то време биле су Аустралија и Нова Гвинеја. Тек је 1870. аустралијски ботаничар Фердинанд Милер пренео еукалиптусово семе по читавом свету...

Засада, међутим, постоји мало опипљивих доказа да су аустралијски континент открили поморци који су пловили Црвеним морем. Према томе, објашњење велике загатке коју представља Аустралија остаје само хипотеза. Можда ће ту претпоставку поткренити археолошка ископавања која се Тери спрема ускоро да отпочне у близини Тејлоровог залива, тамо где је један фармер пронашао новевић египатског владара Протомеја IV. И можда ће се баш тада доћи до открића значајних за историју.

G. J.

ПИНГ-ПОНГ ЗА ЈЕДНОГ

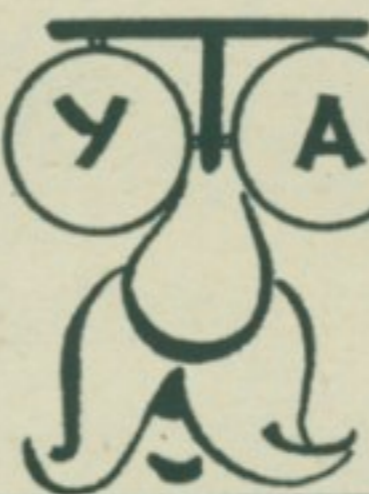
Једна америчка фабрика играчака пустила је у продају гарнитуре за пинг-понг намењене особама везаним за постељу као и онима који немају партнера за игру. Сто је величине 62 са 83 сантиметра а лоптица је еластичном врпцом причвршћена за савитљиву челичну шипку тако да се после сваког удара враћа играчу.

ЗАДЊЕ СВЕТИЉКЕ ЗА ЦИПЕЛЕ

Италијански обућар Паскале Лентини из Торина почео је да у потпетице ципела уграђује мале светиљке које треба да пешацима осигурају безбедније кретање по мраку. Светиљке се напајају струјом из мини-батерија које се такође уграђују у потпетице. Пешаке с оваквим „светлим“ ципелама возачи аутомобила могу издалека да примете.

КУТАК

ВЕСЕЛОГ архивара

СКРОМНОСТ

Упитали једном новинари познатог америчког глумца Рекса Харисона ко је по његовом мишљењу највећи живи глумац.

— Ох! — узвикну Харисон, има нас више!

Практичан ДУХ

Француски писац и драматург Тристан Бернар примио је поводом свог

шездесетог рођендана брдо честитки. Да би захвалио својим многобројним знајним и незнајним пријатељима, Бернар је дао да му се одштампају карте на којима је писало следеће:

„Међу многобројним честиткама које сам примио, ваша ми је причинила највећу радост.“

ШТА МУ ТО ТРЕБА

На вечери приређеној у част отварања Аутомобилског клуба Француске, 15. априла 1896. године француски физичар Марсел Дебре (1843—1918) овако је завршио своју здравицу:

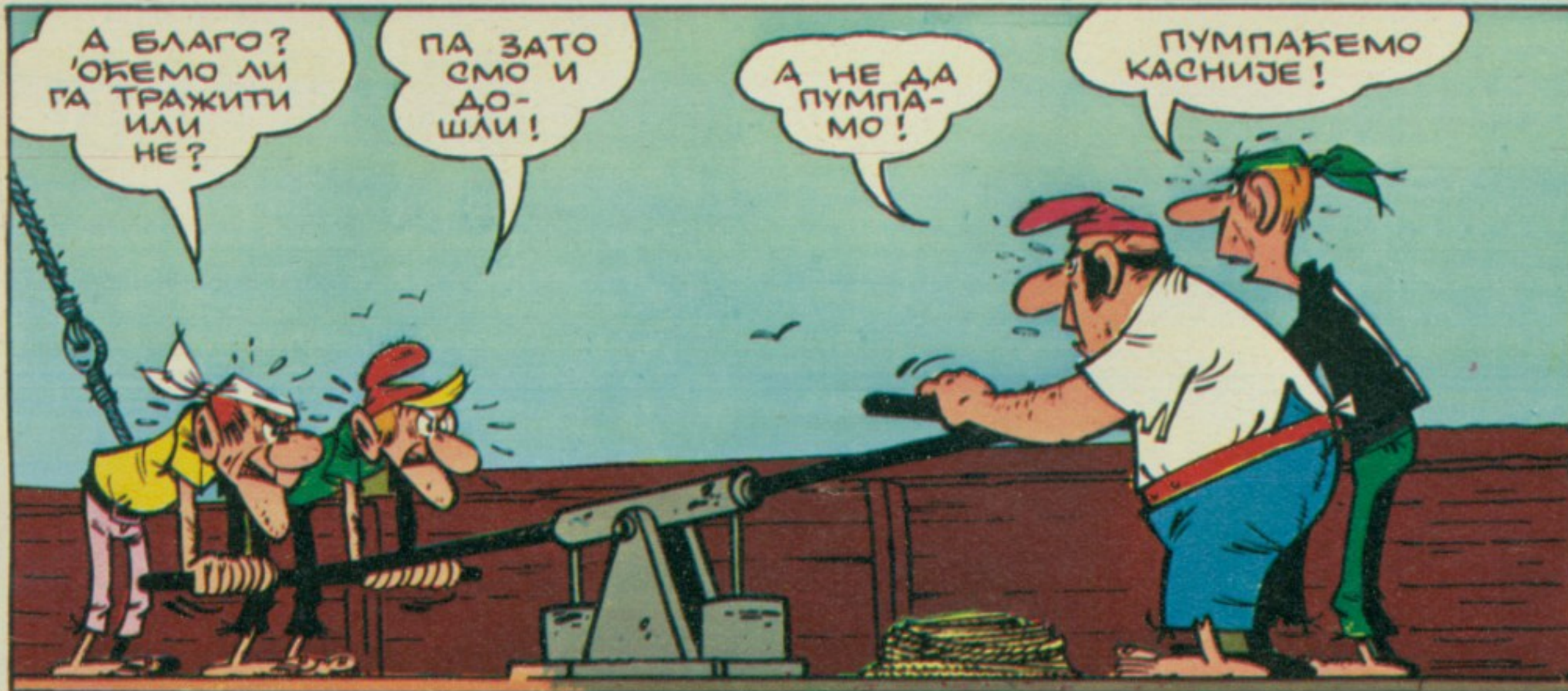
— Пијем за будућност кад ће аутомобили јурити брзином од 50, па можда и 60 километара на час, уместо данашња 24 километра...

Конструктор Левастр, заврте главом и обрати се свом суседу за столом:

— Зашто мора на крају овако доброг ручка да прича глупости?

ОСТРВО С БЛАГОМ

ТЕКСТ: А. РЕЗМОНД
ЦРТА: М. РЕМАКЛ

А БЛАГО?
'ОКЕМО ЛИ
ГА ТРАЖИТИ
ИЛИ
НЕ?

ПА ЗАТО
СМО И
ДО-
ШЛИ!

А НЕ ДА
ПУМПА-
МО!

ПУМПАКЕМО
КАСНИЈЕ!

ЈЕДНА МИСАО БИЛА ЈЕ У
СВИМ ГЛАВАМА...

МИСАО... ДА СЕ КОПА И
ТРАЖИ БЛАГО!

ЧУДНА СТВАР! СКЛАДИШТЕ
ОРУЖЈА ПРОБУДИЛО ЈЕ
ВЕЛИКО ИНТЕРЕСОВАЊЕ...

НИК! ЛУДИ СЕ
ЧУДНО ПОНАШАЈУ!
ТО БЛАГО ИМ ЈЕ
ЗАВРТЕЛО МОЗГО-
ВЕ! ТРЕБА НЕ-
ШТО ПРЕДУ-
ЗЕТИ!

НЕ УЗБУ-
БУЈТЕ СЕ,
МИСТЕР
СПАРАДА!
УСКОРО
КЕМО СЕ
ИСКРЦА-
ТИ!

ЧУДНО!
ИЗГЛЕДА ДА
СУ НАПУСТИЛИ
ПАЛУБУ...

УРААА!
ЈУПИ-ЈУ!
АААХ!

АЛА КЕ СЕ
МОЈА СИРОТА
МАМА РА-
ДОВАТИ...

ПОМЕРИ
СЕ МАЛО
ДАЉЕ...
НЕРВИРАШ
МЕ!

ОВО
ЈЕ
ПОС'О
ЗА
МЕНЕ!
ХА,
ХА!

АКО ЈЕДАН
ОД НАС
ДВОЈИЦЕ
НАЂЕ...
ДА ДЕ-
ЛИМО,
АЛФРЕ-
ДЕ?

МОЖДА ЈЕ
ТРЕБАЛО ДА
ПОНЕСЕМ
ПИШТОЉ!

ОВАКО, ЗНАЧИ,
ИЗГЛЕДА
ЗЛАТНА
ГРОЗНИ-
ЦА!

ПУСТИ
ИХ ДА
СЕ ДОБРО
ИЗМОРЕ...
МАЛО ЋЕ СЕ
СМИРИ-
ТИ!

ГРИЗЛИ МЕ СКАЛПИРАО

МАДА РАЊЕН НЕКОЛИКО ПУТА, ГРИЗЛИ ЈЕ НАПАО ТРИ ЛОВЦА И ЈЕДНОГ ОД ЊИХ СКАЛПИРАО

Зовем се Еди Диксон, Индијанац сам из племена Шасвеп. Имам 44 године и већ дуго радим као водич ловаца у резервату Каним лејк у Канади.

У јесен 1963. године доbio сам задатак да водим два америчка ловца: Џорџа Ридла и Клеја Крипса, обочицу из Лас Вегаса. Они су желели по сваку цену да убију неког лоса.

Трећег дана трагања наишли смо на Роја, искусног ловца, који нам је рекао да је приметио трагове гризлија у близини леша једног лоса. Ридл је био одушељен: „Напуштамо лов на лосове и идемо да убијемо гризлија. Више волим једног медведа него туче лосова“.

ПРВИ НАС ЈЕ ОСЕТИО

Знали смо да је по снегу било тешко доћи до хране и да ће се медвед сигурно вратити да поједе остатке лоса. Значи, можемо га срести, Рој нас је упозорио: „Добро пазите. Ако га случајно раните, будите спретни да се ухватите са њиме укоштац јер вас неће оставити на миру“.

Место где су лежали остаци лоса било је добро прикривено борињима тако да нисмо ништа видели мада смо од њега били удаљени свега педесетак метара. Али, довољно је било да видим узнемирене врानе на окол-

ном дрвећу па да схватим: медвед је ту.

Пришли смо још ближе, на око 30 метара. Чим сам спазио медведа било ми је јасно да је и он нас осетио. Стајао је поред једног обореног стабла са предњим ногама наслоњеним на дрво, док је главу окретао тамо-амо.

Дао сам Ридлу знак руком да пуца. Снажан пуцањ је одјекнуо кроз залеђену шуму. Медвед је одмах спустио предње ноге са стабла и почео да се врти у круг. Био је погођен. Видели смо и крваву бразду како се слива низ његова леђа. Али рана је била далеко од смртоносне. Брзо сам опалио из своје пушке и рекао ловцима да наставе са пуцањем јер ће нас иначе медвед напасти. Био сам у праву.

Појавио се на чистини удаљен од нас једва десетак метара. Мада смо га до тада седам пута погодили — два пута у уста, једном у грло, два пута у груди, једном у ногу и једном у леђа — он је и даље ишао сигурним кораком као да то нису били меци већ обичне осиге.

МЕДВЕД КРЕЋЕ У ЈУРИШ

И тада се догодило нешто страшно. Онда када су нам пушке биле најпотребније, ми смо скоро остали без њих јер су све три биле

празне. Заборавио сам раније да кажем да немам леву руку, тестера ме је оса катила још 1958. године док сам радио у пилани. Уместо ње имао сам гвоздену куку. Зато у том тренутку нисам могао брзо да напуним пушку. А два ловца, мада је сваки имао обе здраве руке, изгледа да су се мало били збунили изненадном појавом гризлија па ни они нису имали чиме да дочекају разјарену звер.

Били смо тако распоређени да сам ја био у средини а Ридл и Крипс лево и десно од мене на око три метра. Гризли је, ко зна из ког разлога, изабрао Ридла и кренуо право на њега. Овај је покушавао да поново напуни пушку али је то радио тако неспретно да отуда гризлију није претила никаква опасност. Као водичу била ми је дужност да се бринем о ловцима и ако треба да се жртвујем за њих. Зато нисам оклевао ни тренутак. Бацно сам се између Ридла и медведа.

Покушао сам да га збуним гурнувши му цев пушке у чељуст. Али медвед се није дао. Док је зубима чврсто држао цев десном шапом је снажно ударио по кундаку и са лакоћом ми избацио пушку из руке и одбацио је далеко. Другим ударцем шапе срушио ме је на земљу као да сам био обична играчка. Покушао сам да му набијем гвоздену куку међу зубе, али се он ослободио куке с истом лакоћом као и пу-

шке. Несвесно сам пружио десну руку да заштитим лице. Гризли ме је шчепао за руку и ја сам осетио ужасан бол. Веровао сам да ми је потпуно смрскао све кости.

Веровао сам да су ми последњи секунди одбројани а људи кажу да тада сваком човеку долазе неке необичне мисли. Оно што ја нећу никад заборавити то нису биле никакве мисли већ ужа сан задах који је избијао из крваве чељустии звери јер се пре тога гостила лосовим лешом који је већ био почео да се распада.

КАО НАЈВЕШТИЈИ ИНДИЈАНАЦ

Медвед ми није пружио много времена за размишљање. Снажним чељустима шчепао ме је за главу. Веровао сам да ће ми лобања прснути као љуска јајета. Ипак сам имао среће јер чељустии нису обухватиле целу лобању већ само горњи део. Као највештији Индијанац медвед ме је скалпирао од једног увета до другог, од врата до чела. Откинуо ми је и горњу половину левог увета.

Али то је било све што ми је учинио. Оба ловца су у међувремену напунили пушке и почели су да пуцају из непосредне близине тако да је гризли олабавио свој гвоздени загрљај, пустио ми главу и скљокао се на мене. Био сам сав крвав и од своје и од крви медведа. У почетку Ридл и Крипс су веровали да сам и ја мртав. Међутим, када су с тешком муком одгурнули медведа са мене, ја сам одмах ско-

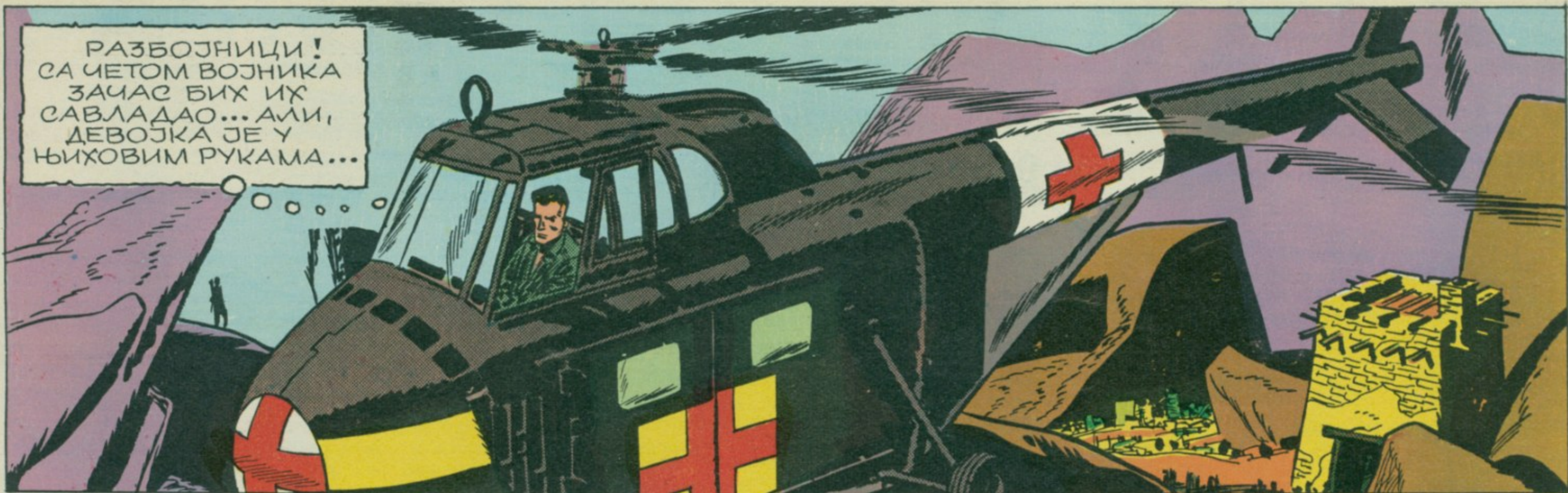
чио на ноге мада сам био веома мало свестан свега што се око мене збивало. Погледао сам околу као да нешто тражим и кад сам видео да се медвед још покреће почео сам да вичем из свег гласа да га гађају у главу из страха да ме поново не нападне.

И док га је Крипс једним метком докрајчио, Ридл је прискочио мени у помоћ. Кожу са главе вратили су на своје место и увидели завојима из прве помоћи коју смо носили са собом. Моје стање је било врло критично јер сам изгубио доста крви, а најближа болница била је удаљена око сто километара. Што је најгоре већи део пута требало је да пређемо на коњима кроз шуму. Срећом, наишла су нека кола и ја сам се после четири часа нашао у болници.

Операција је трајала пуна три часа. Укупно су ми на руку и главу ставили 54 копче. Најстрашније болове сам трпео док су ми ушивали кожу на глави. Мада ми лобања није била поломљена, била је тако изубијана да ме је страшно болено и најмањи додир.

Вест о мојој несрећи брзо се раширила Канадом и Сје дињеним Државама. Сензационални наслови као, на пример: „Медвед скалпирао Индијанца“ преплавили су прве странице новина и часописа. И мом гризлију који је у ствари био тежак свега 200 килограма новинари су стално додавали по који килограм тако да је на крају био тежак целих 400 килограма!

РАЗБОЈНИЦИ!
СА ЧЕТОМ ВОЗНИКА
ЗАЧАС БИХ ИХ
САВЛАДАО... АЛИ,
ДЕВОЈКА ЈЕ У
ЊИХОВИМ РУКАМА...

МОРАЋУ
ДА ИМ
ОДНЕСЕМ
ДРОГЕ...
ДА БИ ЊУ
ПУСТИЛИ!

КАД СЕ ХАЗАРД
ВРАТИ С ДРОГА-
МА БИЋЕ МИ
ПОТРЕБАН ДА МЕ
ХЕЛИКОПТЕРОМ
ПРЕБАЦИ ТАМО
ГДЕ СЕ ОНЕ МО-
ГУ ПРОДАТИ!

ОДЛИЧАН ПЛАН,
ПРИЈАТЕЉУ! А МО-
РАЋЕ СЕ ВРА-
ТИТИ... ЗБОГ
НАШЕ ЗАРО-
БЉЕНИЦЕ!

ВОДЕ,
ЖЕНО...
ЖЕДАН
САМ!

?

ХЕЈ!
КАКО СЕ
УСУЂУЈЕШ?

ГЛУПАЦЕ!
ВОДА ЈЕ
ЗАГАЂЕНА...
ЗБОГ ЗЕМЉО-
ТРЕСА!

ДЕВОЈКА ЈЕ
У ПРАВУ!
НАРЕДИ ДА
СЕ СВА ВОДА
ПРОКУВА!

ДОБРО! А
ТИ ДЕВОЈКО,
ПРИПАЗИ
ДА СЕ И
ХРАНА СПРЕ-
МА КАКО
ТРЕБА!

МОЖДА МИ ЈЕ
ОВИМ ПРУЖИО
МОГУЋНОСТ! ОВДЕ
МОРА ДА ПОСТО-
ЈИ НЕШТО ШТО
БИХ ИМ СТАВИ-
ЛА У ХРАНУ...

...И ОД ЧЕГА БИ,
КАД СЕ НАЈЕДУ,
ОСЕТИЛИ ЖЕЉУ
ДА ПРИЛЕГНУ!

ИЗГЛЕДА ДА СИ СЕ
ЗАБУНИЛА, ДЕВОЈКО!
ХРАНА СЕ НАЛАЗИ
У ОНИМ КУТИЈАМА
ТАМО! ОВА ТИ
НИЈЕ ПОТРЕБ-
НА!

БРЕД ЊУМЕН НА МЕРКУРУ

УМЕСТО БРЕДА
ЊУМЕНА НА
КОСМИЧКИ БРОД
УКРЦАО СЕ ЧО-
ВЕК КОЈИ ЈЕ ДАО
СЕБИ ЊЕГОВ ЛИК...

НУЛА X,
ЈАВИ СЕ! НУ-
ЛА X!

ВЕЗА ЈЕ
ПРЕКИНУТА!
БРОД МЕЊА ПРАВАЦ
ПРЕМА МЕРКУ-
РУ!

ВЕЛИКИ СВЕМИРСКИ БРОД
НИЈЕ СЕ ОДАЗИВАО...

ЗА ТО ВРЕМЕ У КА-
БИНИ БРОДА...

БРЕДЕ!
ЈЕСИ ЛИ ЛУД?
ОСТАВИ ТО
ОРУЖЈЕ!

НИ РЕЧИ, КА-
ПЕТАНЕ! ОДСАД ЈА
ИЗДАЈЕМ НАРЕЂЕЊА!
УПРАВЉАЈТЕ
БРОДОМ КАКО ЈА
КАЖЕМ!

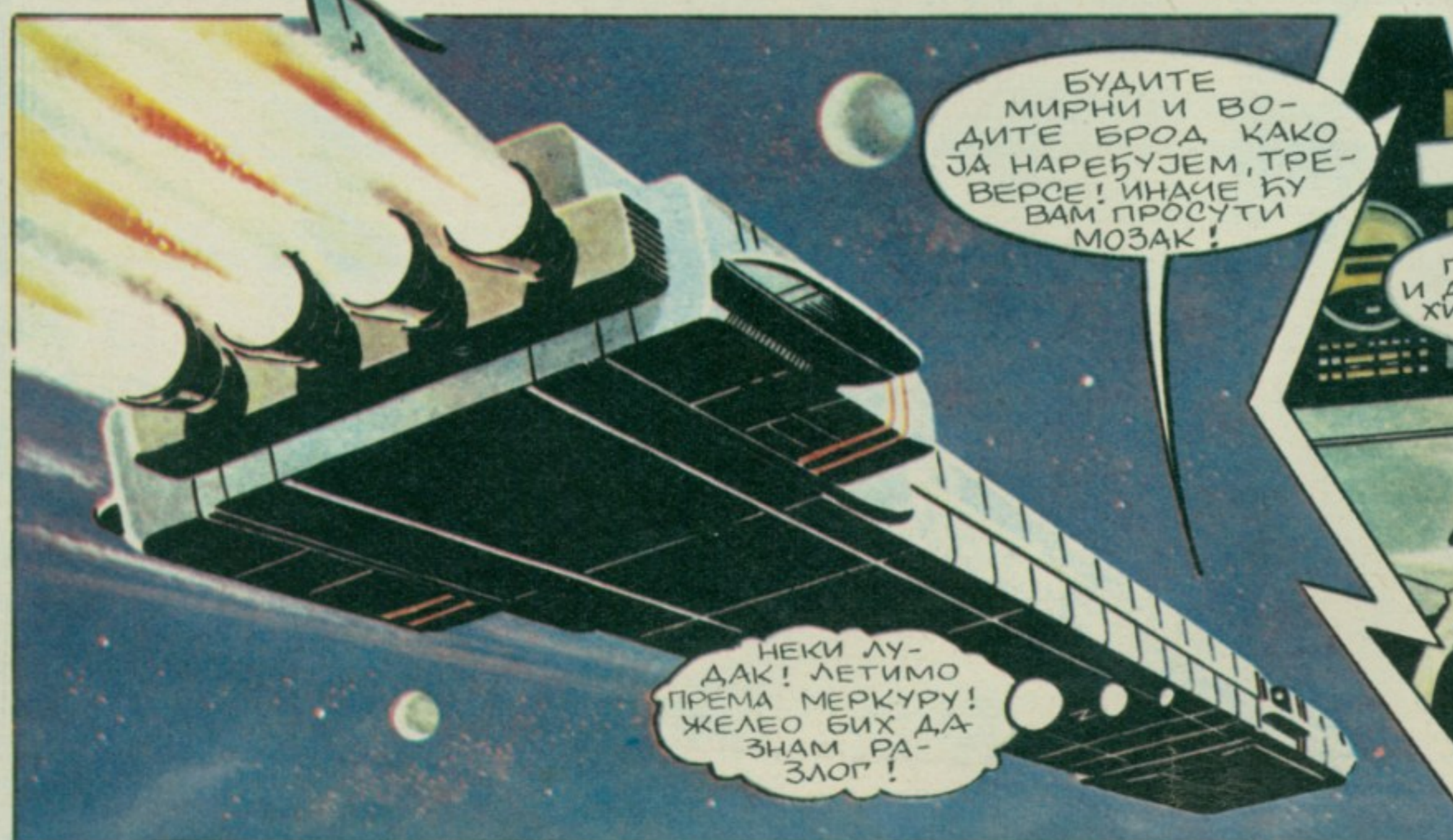
ПОЛЕ!
ЊЕГОВО
ЛИЦЕ...

ПЛАСТИЧНА МАСКА
ЈЕ ЗАБРАНА...

ШТА?!
КО СТЕ
ВИ?

ЗОВЕМ СЕ
ФРЕНК ГОРМЕН!
И ТО ЈЕ СВЕ ШТО
ТРЕБА ДА
ЗНАТЕ!

БУДИТЕ
МИРНИ И ВО-
ДИТЕ БРОД КАКО
ЈА НАРЕЂУЈЕМ, ТРЕ-
ВЕРСЕ! ИНАЧЕ ЊУ
ВАМ ПРОСУТИ
МОЗАК!

НЕКИ ЛУ-
ДАК! ЛЕТИМО
ПРЕМА МЕРКУРУ!
ЖЕЛЕО БИХ ДА
ЗНАМ РА-
ЗЛОГ!

НА КОСМОДРОМУ...

НЕМА
ПРОМЕНЕ!
И ДАДЕ СУ НА
ХИПЕР-ТРАСИ
ДЕВЕТ!

ПУКОВ-
НИЦЕ, МОРАМО
ГА ЗАУСТАВИ-
ТИ!

ИМАТЕ ЛИ СМИСЛА ЗА УМЕТНОСТ?

Ова мала игра показате вам имате ли смисла за лепо, за уметност. Наравно, то не значи да ћете постати славни уметници: ова питања само ће открити ваш укус.

1. — Кад треба нешто да објасните, а то се може учинити и речима и помоћу цртежа, да ли више волите да одговорите цртежом?	ДА НЕ	7. — Кад читате неку књигу или часопис, интересује ли вас само садржај или обраћате пажњу и на повез, изглед и слике?	ДА НЕ
2. — Да ли се тргнете када чујете погрешно одсвиран или отпеван тон?	○ ○	8. — Можете ли да учите поред укљученог радија?	○ ○
3. — Да ли и нехотице исправљате слику или огледало ако стоје накриво?	○ ○	9. — Имате ли у свом кутку бар једну слику или фотографију коју сте сами изабрали?	○ ○
4. — Можете ли да разликујете темперу од акварела.	○ ○		
5. — Имате ли (да ли сте имали) добру оцену из ликовног?	○ ○		
6. — Да ли пазите да вам се боје на одећи слажу?	○ ○		

Забележите по један поен за свако „да“ на питања 1, 2, 3, 4, 5, 6, 9 и по један поен за свако „не“ на питања 7 и 8.

РЕЗУЛТАТИ:

- Ако имате више од шест поена, ваше осећање за уметност је веома развијено, чак иако не цртате нарочито добро.
- Скупили сте од 3 до шест поена: ваше интересовање је обично усмерено према суштини ствари а не према њиховом изгледу.
- Ако имате мање од три поена, уметност може да вам изгледа као нешто потпуно непотребно.

Без речи

— Не, ти будало...!

— Шта вреди да се перем кад ћу се опет испрљати.

— Ја путујем увек аутом.

НЕЗГОДА У ВОЗУ

Док је Адолфо Банини из Болоње у WC-у воза бројао новац, шоља му је неочекивано усисала један свежањ. Зауставио је воз и успео је да нађе 500.000 лира, а исто толико ветар је однео у неповрат. А зашто је изабрао баш ово место да пребројава своју имовину, злосрећни Адолфо не уме да каже.

ЈА ВОЛИМ
ЕВА САРДИНУ
СА ЗНАКОМ МОРЖА

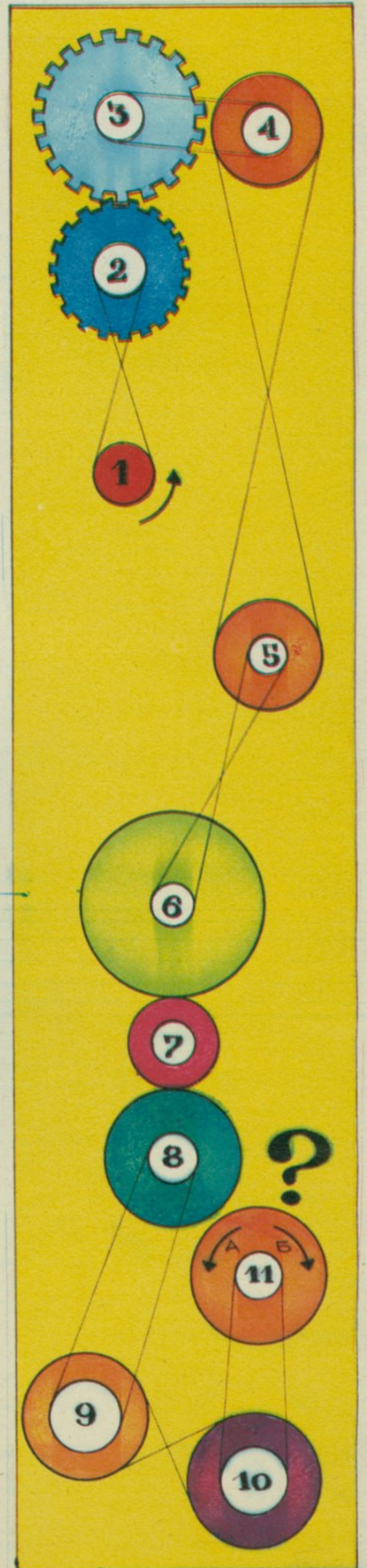
ЈЕДНА
АЛИ ВРЕДНА

Хајде да покушамо да тако живимо да у часу наше смрти и гробар зажали за нама.

(Марк Твен)

МАЛИ ДЕТЕКТИВИ

ЛЕВО ИЛИ ДЕСНО?

Решење на 31. страни

ИГРА ПФАФ

МИРИАМ ДЕ ФОРД

ФАНТАСТИЧНА ПРИЧА

НИКО НИЈЕ НИ САЊАО ДА ЈЕ ПФАФ ТАКО ВАЖАН ДА И МИСЛИОЦИ О ЊЕМУ РАСПРАВЉАЈУ

Грал и Ходнаут играли су пфаф. Играчи, а ову игру играју само важне личности, бацају каменчиће у мету која се налази на хоризонту, одређеном већ према вештини играча. После сваког хица играчи лете до циља да би видели где је каменчић пао.

Ова игра изгледа сасвим једноставна, али само на први поглед. Њена правила су веома сложена, а ограничења безбројна. Прави шампион не мора ништа друго да ради да би се издржавао: он добија све што зажели од својих ватрених навијача који немају крила и који због тога никада неће моћи да играју ову игру.

Везани за шло

И Грал и Ходнаут били су кандидати за шампиона. Кад су се одржавале утакмице, силан свет скупљао се да посматра њихову жестоку борбу. Опремљени нарочитим догледима долазили смо и ми, Прави људи, а и они други, Везани за Гло, који неће никада имати крила.

Наравно, савршен играч пфафа не постоји јер у том случају утакмице не би биле занимљиве. Овако, каменчићи могу да падну преблизу, могу да скрену с пута, а понекад и да пребаце мету и изгубе се у свемиру. Када се утакмица заврши, судија, обично неки стари шампион, сабира поене и објављује колико је пута и због чега неки од играча промашио мету. Затим, помоћу сложених математичких операција одређује победника који добија скупocene дарове док навијачи подижу новац с кладионице.

Везани за Гло су, као што је познато, врло нарасита и превртљива раса. Зато смо их и оставили на миру, а осим тога, ми смо и много већи и снажнији од њих. Уз то можемо и да летимо. На овој утакмици победио је Ходнаут и све би било у реду да Везани за Гло нису открили присуство Мислиоца.

Мислилац, је међу нама

Када смо дошли на ову планету и потчинили Везане за Гло Мислиоци су били наши вођи. Они су испланирали напад и ратну тактику и били најзаслужнији

за наш успех. Када је велика победа прослављена, Мислиоци су сазвали Генералну скупштину на којој су изјавили да је њихова улога завршена и да се повлаче у Крајњу Колонију где ће наставити да мисле. Ипак, кад год искрсне неки проблем који наш Савет не може да реши, неко од нас лети у Крајњу Колонију да се посаветује с Мислицима. Они тамо живе са својим породицама, а издржавамо их ми јер су нам веома корисни: они мисле и истражују док се ми бавимо свим осталим пословима.

Присуство Мислиоца на утакмици пфафа било је просто невероватно. Од Генералне скупштине па све до ове утакмице ниједан од њих није се појавио код нас. О пфафу већ и да не говорим. То је било нешто што Мислиоце уопште није интересовало. А сада, одједном, Мислилац међу навијачима пфафа! Било га је лако препознати: сви Мислиоци имају дугачку белу косу и белу браду. Чак и њихове жене носе беле браде, али зловници тврде да су вештачке. Мислиоци се рађају с тим обележјима и чим мало одрасту шаљемо их у Крајњу Колонију да би се тамо васпитавали и учили школе. Ако Мислилац добије дете без беле косе и браде, он га шаље нама јер је одмах јасно да се није родио нови Мислилац.

Брзоилећи Сефар

Дакле, тога дана, просто не верујући рођеним очима, угледали смо једног Мислиоца — како седи — о ужаса — међу Везанима за Гло. Око њега владала је неопisivа гужва. Везани за Гло су ужасно мрзели све Мислиоце, сматрајући их за главне виновнике свога пораза. Истовремено, они су их се и страшно бојали и поштовали их, много више и од нас самих, јер су Мислиоци нарочити примерци наше расе и ми не морамо да их гледамо као божанства.

— Да ли ваша светлост жели да нам се придружи и тако избегне ову просту ружу? — упитао га је Сефар, мој крвни непријатељ, који је први успео да долети до њега.

— Хвала, брате — одговори му Мислилац љубазно. — С овог места одлично видим а дошао сам управо због неких истраживања. Чим се утакмица заврши, летим назад и зато не могу да прихватим ваш позив.

Пратећи овај разговор пропустио сам последњи Гралов хитац. По жагору гледалаца изгледа да је то био један од оних који пребацују мету и губе се у васиони. Мислилац је, уставши са свог седишта, помно пратио лет камена.

Хиџан сасџанак

Касније, када је Мислилац одлетео, питали смо се зашто ли је уопште долазио. Можда је још био дечак који, кришом, ужива у пфафу. Сви Мислиоци изгледају исто, а по свој прилици је и њихова омладина бунтовна и непослушна као и наша.

После извесног времена Мислиоци нам послаше поруку да сви чланови Савета хитно дођу на састанак у Крајњу Колонију. Такав догађај је врло редак и, јасно, били смо узбуђени и радознали: сигурно се догађало нешто важно. Наравно, нико није овај позив довео у везу с појавом Мислиоца на утакмици пфафа. Још и данас се чудим како се нисмо досетили, поготову што су и шампиони Грал и Ходнаут позвани на састанак.

Мислиоци се готово уопште међусобно не разликују, али сам ја ипак одмах препознао оног који је био на утакмици. Седео је поред Хледа, који увек у име свих Мислилаца одговара на наша питања.

— Добро нам дошли — рече Хлед. — Да ли су ту и играчи пфафа са својим каменчићима?

Грал и Ходнаут му пружише каменчиће и он их одмах даде Мислиоцу који је присуствовао утакмици.

— То је Мирван — објасни нам Хлед. — Он ће вам казати шта је смислио.

— Пре много година — отпоче Мирван мало промуклим гласом, карактеристичним за све Мислиоце, изувез за Хледа, јер су врло мало говорили — заинтересовао сам се шта се дешава с камењем које пребаца мету и, излазећи из нашег гравитационог система, нестаје у свемиру. Ко проналази то камење и какве утиске, на основу њега, стиче о нашем свету.

— Не разумем, ваша Светлост — рекох учтиво — зар ви сматрате да осим нашег постоје и други светови настањени интелигентним бићима која су у стању да проучавају каменчиће пфафа?

— Управо је тако, мада је опште мишљење да таква бића не постоје. То су сматрале и моје колеге Мислиоци све док им нисам изложио резултате своје последње мисли. Због тога смо вас и позвали.

— Од пре извесног времена хватамо чудне радиоталасе који долазе из свемира. У почетку смо мислили да су то случајни сигнали које емитују звезде и планете. Али, сада су ови сигнали постали... како да кажем... Ритмички? Одмерени? Дириговани? Добија се утисак да неко, или нешто, жели с нама да ступи у везу. Наши астрономи су на основу изучавања ових сигнала закључили да наша планета није једина која је настањена. Можете већ да замислите да ће та бића, која упорно желе да са нама успоставе везу, хтети и да нас посете.

Ми смо најсавршенији

Мој непријатељ Сефар по диже руку дајући знак да жели да говори.

— Ја мислим да то није ништа страшно. Ако таква бића постоје и у стању су да дођу к нама, зашто ми не бисмо могли да одемо до њих и тако проширимо своја знања о космосу? Ја, истина, нисам Мислилац али припадам Правим људима и зато не видим каква је то трагедија ако поред нас постоје и друга интелигентна бића у васиони.

— Занста се види да ниси Мислилац — суво му одговори Мирван. — Наша цивилизација и наш систем су савршенији од свих других и ми не желимо да нас узнемиравају.

— Сада сам схватио — рече Сефар. — Признајем да је моја идеја била погрешна. Неко ко би узнемирио наш начин живота могао би да подреди и Мислиоце.

Мирван настави:

— Пошто нико са наше планете није давао никакве сигнале нити показивао жељу да привуче пажњу других свемирских створења, чврсто сам уверен да су то учинили баш каменчићи пфафа. За нас то су обични каменчићи, али, можда су та бића много мања од нас и наши каменчићи могу им

СЕФАР, МОЈ КРВНИ НЕПРИЈАТЕЉ, ПРВИ ЈЕ СТИГАО ДО МИСЛИОЦА.

УЖЛЕТА ХОРДА

изгледати као огромни метеорити. Елем, та интелигентна бића вероватно могу и хемијски да анализирају „васионске метеорите“ односно наше пфаф каменчиће. И шта ће из тога проићи?

На лицима присутних ви-дело се запрепашћење и неразумевање.

— Добро, бићу јаснији — рече Мирван, — Претпоставимо да на нашу планету, уместо ситних делића метеорске кише који не проузрокују никакву штету почну одједном да падају огромни камени блокови који руше куће и убијају људе. Очигледно је да би се одмах потрудили да откријемо њихово порекло и хемијски састав. Ако бисмо закључили да долазе из цивилизованог света сигурно бисмо наставили истраживања, пре свега да се осветимо. А то исто урадиће и бића која засипамо кишом камења и грајући пфаф.

— Па шта да радимо? — повикасмо углас.

— Треба да их преваримо. Другим речима, треба да изменимо нека правила игре. Од сада сви играчи треба да се труде да бацају камење што даље, како би пребацили мету.

— Али, ваша Светлости, па то је сасвим супротно од...

— Ништа не брините. Ја сам већ све смислио и уверен сам да ћемо успети да их преваримо. Ваша дужност је да пребацијете мету што боље умете. Али, сваки камен пре почетка игре треба да буде подвргнут анализи. Од сада ће бити много више оваквих „метеорита“ и сваки од њих имаће своју, потпуно лажну, историју постанка и места одакле долази. „Метеорите“ ће правити Везани за Тло али они не морају да знају шта праве. Уосталом, биће задовољни ако им кажете да смо измислили ново камење помоћу кога ће пфаф постати још занимљивији.

Мени је добро

Све ово догађало се прошле године. Нови каменчићи одавно су у употреби и до сада се није догодило ништа осим што су престала емитовања оних радиоталаса за које је Мирван претпоставио да долазе од интелигентних становника неког небеског тела. Изгледа да су решили да нас оставе на миру и да је наша варка уродила плодом.

Било како било, мени је добро. Брзоплети Сефар морао је да оде у Крајњу Колонију, Мислиоци су га тражили због неких психолошких опита. А познато је да се после тих опита нико не враћа кући већ до краја живота остаје у неком мирном санаторијуму. Ја сам откупио његову дивну кућу и све што му је припадало, а он је био милионер. Оженио сам се његовом женом, чувеном лепотицом, која, наравно, није могла с њим у Последњу Колонију. Још једанпут се потврдило старо правило: ћутање је злато.

ПОСЛЕ ТЕШКО ИЗВОЈЕВАНЕ ПОБЕДЕ ХОРДА СЕ ОКУПИЛА ОКО СВОГ ПОГЛАВИЦЕ КАУМА КОЈИ ЈЕ ПОШАО ПРЕМА ТУНГИ И ЊЕГОВОМ ПРИЈАТЕЉУ.

ТУНГА, БРАТЕ МОЈ! ТИ СИ НАЈХРАБРИЈИ РАТНИК!

БЕЗ ТВОЈЕ ПОМОЋИ И ПОМОЋИ ТВОГ НЕПОЗНАТОГ ПРИЈАТЕЉА ХОРДА БИ БИЛА УНИШТЕНА! МИ ТИ ЗАХВАЉУЈЕМО И...

У ТОМ ТРЕНУТКУ... НЕЋУ ГА ПРОМАШИТИ!

ТУНГА! ЧУВАЈ СЕ!

ТИГАР СА САБЉАСТИМ ЗУБИМА СКОЧИО ЈЕ НА НАПАДАЧА...

ПА ТО ЈЕ ВРАЧ!

ДА! ПРИВУКАО СЕ ТУНГИ ИЗА ЛЕЂА РЕШЕН ДА ГА УБИЈЕ! АЛИ, ТИГАР ЈЕ БИО БРЖИ!

МИР, АРАМХ!

ГХОР ЈЕ УВЕК МРЗЕО НАШЕГ ОЦА! ХТЕО ЈЕ ДА ЗАУЗМЕ ЊЕГОВО МЕСТО! И МЕНЕ ЈЕ УВЕК ХУШКАО НА ОЦА, ПОДЕТИЦАО ЈЕ МОЈУ ЛУБОМОРУ НА МЛАЂЕГ БРАТА!

АЛИ, ОЧИ СУ МИ СЕ ОТВОРИЛЕ! КАЖИМ СЕ И МОЛИМ СВОГ БРАТА ДА МИ ОПРОСТИ!

СРЕЋАН САМ ШТО МОЈ СТАРИЈИ БРАТ ТАКО ОСЕЋА!

ЧУЈТЕ МЕ СВИ, БРАЋО! ЕВО НОУНА КОЈИ ЈЕ СА СВОЈИМ ВЕРНИМ ТИГРОМ ПРИТЕКАО ХОРДИ У ПОМОЋ! НОУН ЈЕ МОЈ БРАТ... И ВАШ БРАТ! ВИ ГА СВИ ПОЗНАЈЕТЕ!

ДА, ДОБРО ГА ПОЗНАЈЕТЕ! ТО ЈЕ НОУН ШЕПАВКО! ХОРДА ГА ЈЕ, НЕКАД ДАВНО, ОСУДИЛА НА СМРТ! А ДАНАС ТРЕБА ДА МУ ЗАХВАЛИ ЗА СВОЈЕ СПАСЕЊЕ!

ИЗ СВИХ ГЛА ЗАОРИЛО СЕ ОДУШЕВЉЕНО КЛИЦАЊЕ...

ЖИВЕО ТУНГА!

ЖИВЕО НОУН!

877

КРАЈ

ПОДСЕТНИК

Мед. природан, у играчки од пластике. Нето 350 гр. Самоуслуга „Дорхол“, Јованова 41. Цена 5 дин.

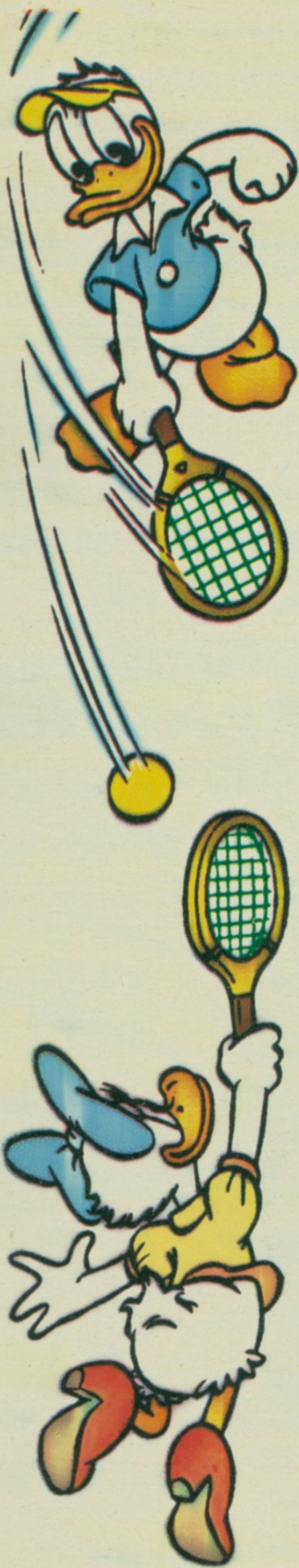
ЗА ПОКЛОН

ПЛОЧА ЗА ВАС

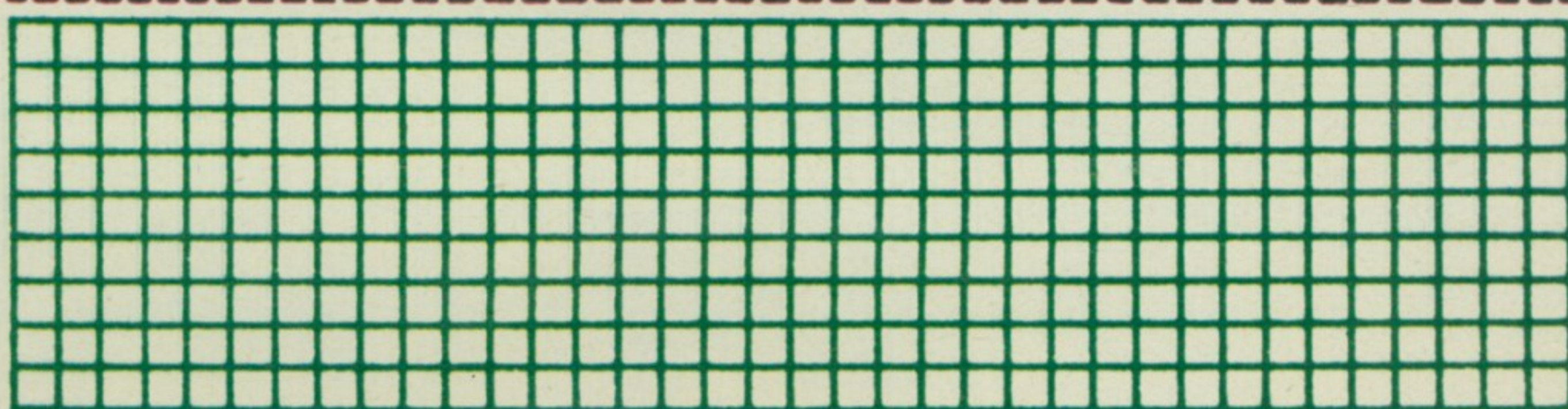
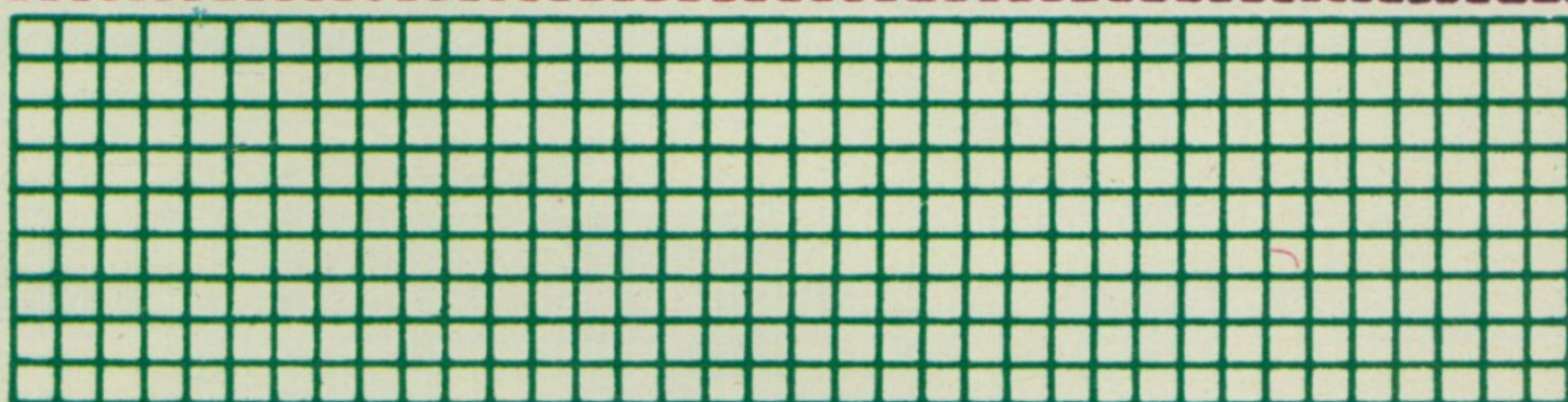
ОПЕТ »ТИГАР«

Тома Џонса не зову узалуд „тигар“. После једног успеха, он одмах креће у нови. Сад је снимео нову плочу на којој се налази мелодија „Help Yourself“ (Послужи се) која се већ бори за прва места светских топ-листи. На другој страни плоче је мелодија „Day by day“ (Дан за даном) која је скромнија, али по правилу једна плоча има само један „хит“. Плочу је издао „Југотон“, а цена је 700 ст. динара.

Tom Jones

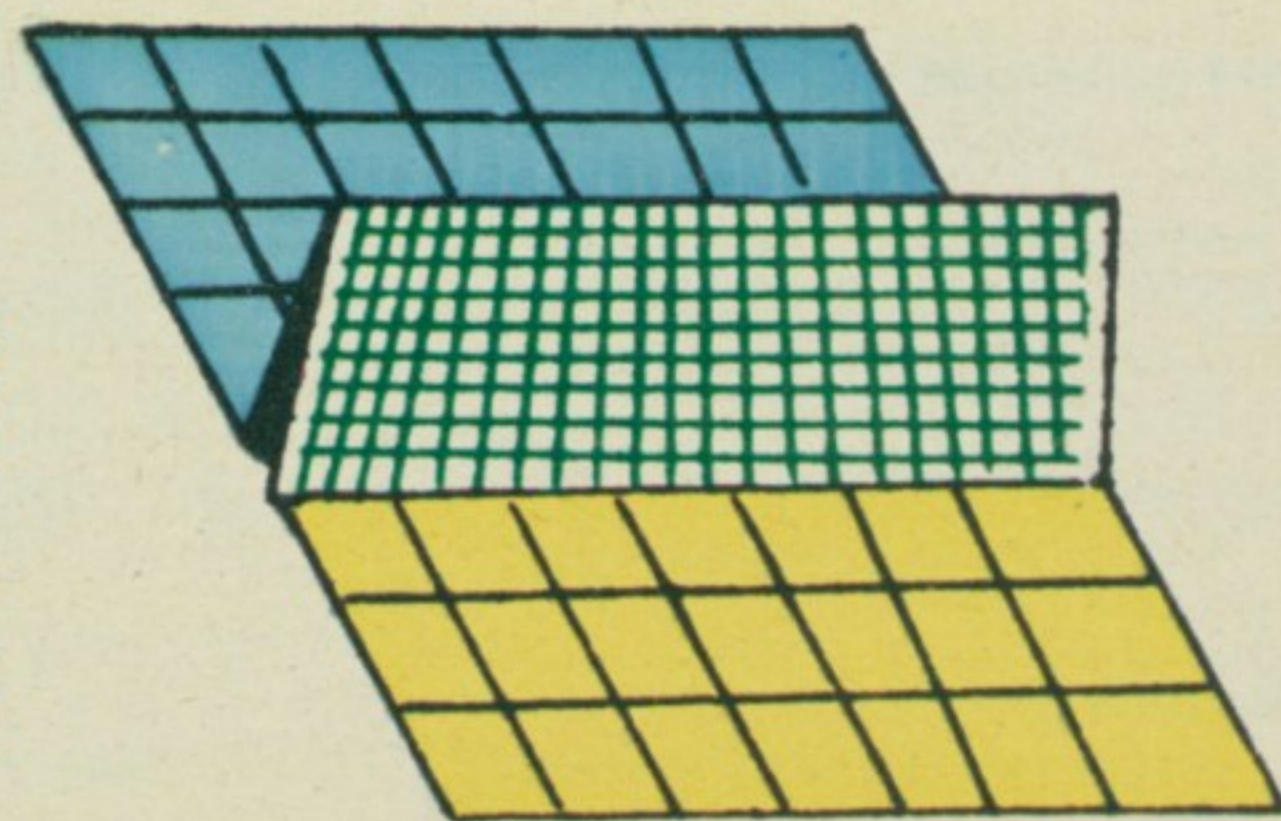
3	2	1	1	1	2	3
6	5	4	3	4	5	6
7	8	9	10	9	8	7

7	8	6	10	9	8	7
6	5	4	3	4	5	6
3	2	1	1	1	2	3

МАНИ ТЕНИС

Залепите игралиште на картон и изрежите. На линијама састављеним од цртица пресавијте и добићете мрежу (као на цртежу десно). Играчи узму по једно мало дугме и по једну еластичну шипку од пластике (као што су оне које се стављају у крагну од кошуље само мало чвршће. Кад се дугме, притисне оно одскочи и прескочи мрежу па падне у противничко поље на неки број. Игра се редом и бележе поени, односно бројеви на које пада дугме. Побеђује ко први сакупи 50 поена.

ТРАЖИМО ПРИЈАТЕЉА

Живимо у Совјетском Савезу у Казахстану, идемо у 10. разред. Хтели бисмо да се спријатељимо с југословенском омладином, младићима и девојкама као што смо и ми — од 16—18 година. Срдачан поздрав совјетске омладине југословенској. Пишите на адресу: СССР, В.К.С. Уст-Каменогорск, ул. Кирова 55—34 Ибрајева Галија.

Желим да се дописујем с друговима од 15—19 година. Хоби ми је сакупљање разгледница, марака и излети. Warren Amerosekera c/o Frank, Rowland No 62 Pollegoda Road, Kirillapone, Colombo 5, Ceylon.

Већ 4 године скупљам салвете. Зато молим све читаоце „Забавника“ да ми пошаљу своје дупликате. Весна Илић, Књегинје Љубице 4/10, Зајечар.

Имам 12 година и учим енглески језик. Желела бих да се дописујем са друговима и другарицама из иностранства. Скупљај салвете и разгледнице а размењивала бих марке и стари новац. Поред тога за слике глумца, из телевизијских серија давала бих слике личности познатих са великог екрана. Нада Кокот, ул. Стевана Филиповића 28, Београд.

Имам 16 година и ученик сам 4. разреда. Хоби ми је сакупљање салвета. Жарко Милићевић, Таковска 18, Косовска Митровица.

Веома ме интересује ваша земља о којој сам много слушао и читао, а, на жалост, још нисам у могућности да је посетим. Зато бих желео да склопим познанство с неким девојком из Југославије, својом вршњакињом. Имам 22 године и запослен сам као хемијски техничар. Волим скијање, возњу чамцем и аутомобилом, играње, радо читам. Nils-Lennart Sahlberg Vargatan 5, 81400 Skutskär, Sweden.

Имам 14 година, желела бих да се дописујем, са друговима и другарицама из целе земље. Скупљам разгледнице и фотографије страних и домаћих глумаца. Обралија Зумзето, село Олче, з. п. Чатићи, Какањ.

Ученица сам VI разреда и желела бих да се дописујем са другарицама из Југославије. Скупљам разгледнице и маркице од чоколаде. Зорна Милошевић, Георги Димитрова 65, Земун.

Идем у 9. разред и имам 16 година. Одавно већ желим да се дописујем са омладином Југославије. Поздрав из далеког Казахстана. СССР, В.К.О. г. Лењингорск, ул. Крилова 16—7 Наташи Паршуковой.

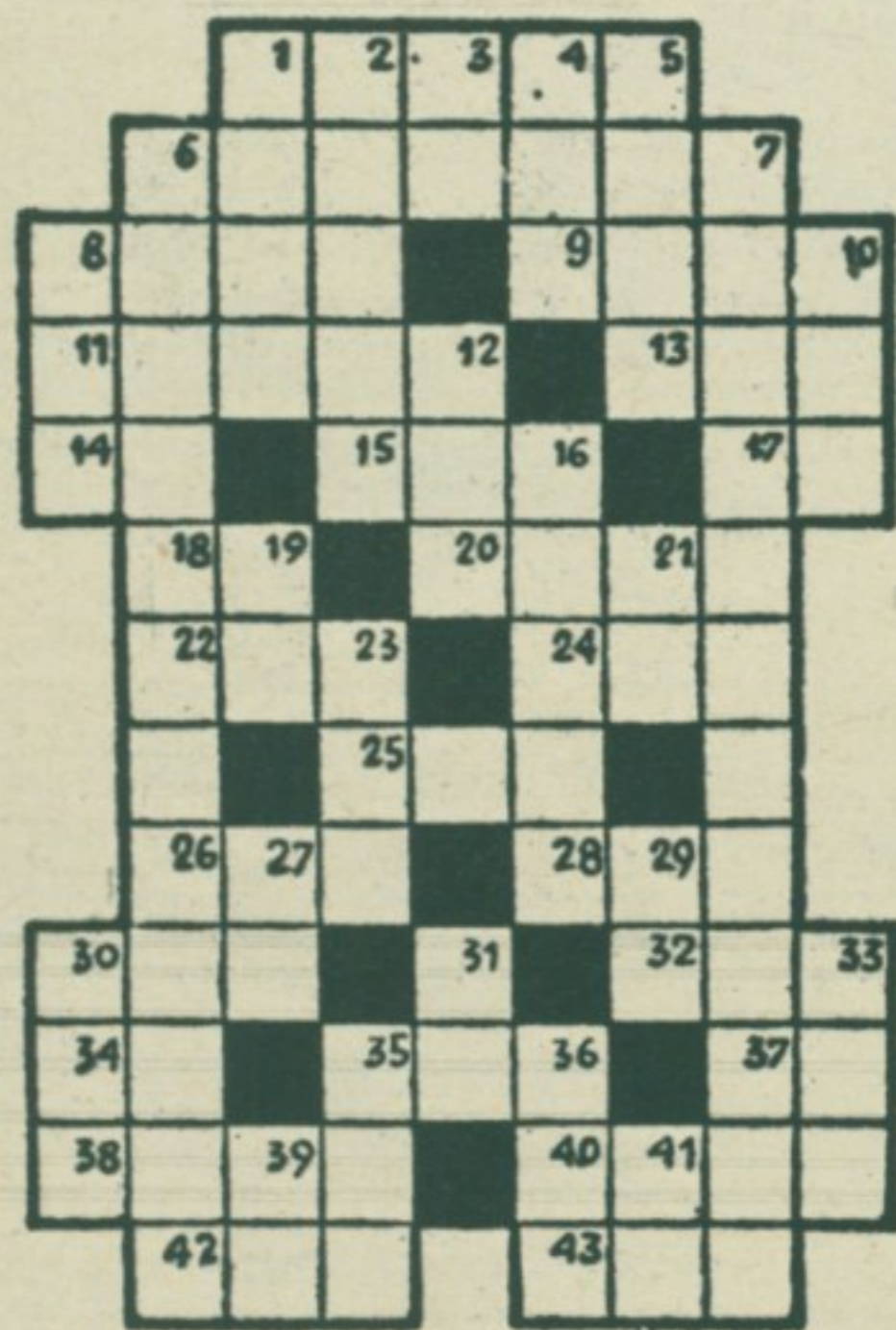
Желела бих да се дописујем с друговима и другарицама широм земље, који сакупљају салвете и разгледнице па да се путем дописивања мењамо. Ученица сам седмог разреда основне школе. Биљана Крга, Хероја Вонцулића бр. 2, Ужичка Пожега.

Имам 16 година. Желео бих да се дописујем с девојкама и младићима који су романтични. Скупљам разне часописе и разгледнице. Мирко Цвјетковић, Ложиона Грачац — Лика.

Имам 15 година и желела бих да се дописујем са читаоцима „Забавника“. Милена Радојчић, Републиканска 60, Вечеј.

* укршћене речи *

ВОДОРАВНО: 1) огањ, 6) група острва у Средоземном мору, 8) француски сликар (Едгар), 9) немачки филозоф (Имануел), 11) комедија Бранислава Нушића, 13) део намештаја, 14) два самогласника, 15) црна креда, 17) совјетски филмски редитељ (Николај), 18) скраћеница за телевизију,

20) река у Западној Немачкој, 22) град у Италији, 24) хватање и убијање дивљачи, 25) назив, 26) млечни производ, 28) љут корен, 30) грчко слово, 32) мушко име, 34) јапанска мера за дужину, 35) бања у Белгији, 37) историјско место у Малој Азији, 38) стара мера за течност, 40) фарба, 42) свеза, 43) име глумице Мањани.

УСПРАВНО: 1) направа за мерење тежине, 2) речни рибари, 3) хемијски знак за телур, 4) опака болест, 5) град у Француској, 6) забавна књижевност, 7) мешање, посредовање, 8) једноцифрен број, 10) кретање воде, 12) земљиште, 16) аустријски психолог (Алфред), 19) лична заменица, 21) два самогласника, 23) тишина, 27) иницијали нашег nobelовца, 29) два самогласника, 30) веома дуго временско раздобље, 31) спев, 33) старојудејски цар, 35) целокупни, 36) грубо вунено сукно, 39) данска мера за количину у комадицама, 41) лична заменица.

РЕШЕЊЕ ИЗ ПРОШЛОГ БРОЈА

ВОДОРАВНО: 1) јарак, 6) шалитра, 8) ТАМ, 9) Инд, 11) амбуланта, 14) ко, 15) миш, 16) ри, 17) такт, 19) те, 20) Ра, 21) ор, 22) аг, 23) Озим, 25) ан, 26) ума, 27) ер, 29) „Бедни људи“, 32) акр, 33) Рас, 34) суварак, 37) Маљен.

????????????????

РЕШЕЊЕ за „ЛЕВО ИЛИ ДЕСНО“: котур се окреће у смеру стрелице А.

Главни и одговорни уредник Никола Лекић. Технички уредник Владимир Горбунов, Београд, Македонска 29. ● Издаје и штампа „ПОЛИТИКА“ Новинско издавачко предузеће Београд, Македонска 29. ● Текући рачун број 698-1-82-1.

● Поштански фах 124. ● Преплата за нашу земљу: годишња 44 динара, полугодишња 22 динара; за иностранство: годишња 88 динара, полугодишња 44 динара ● Рукописи, фотографије и цртежи се не враћају.

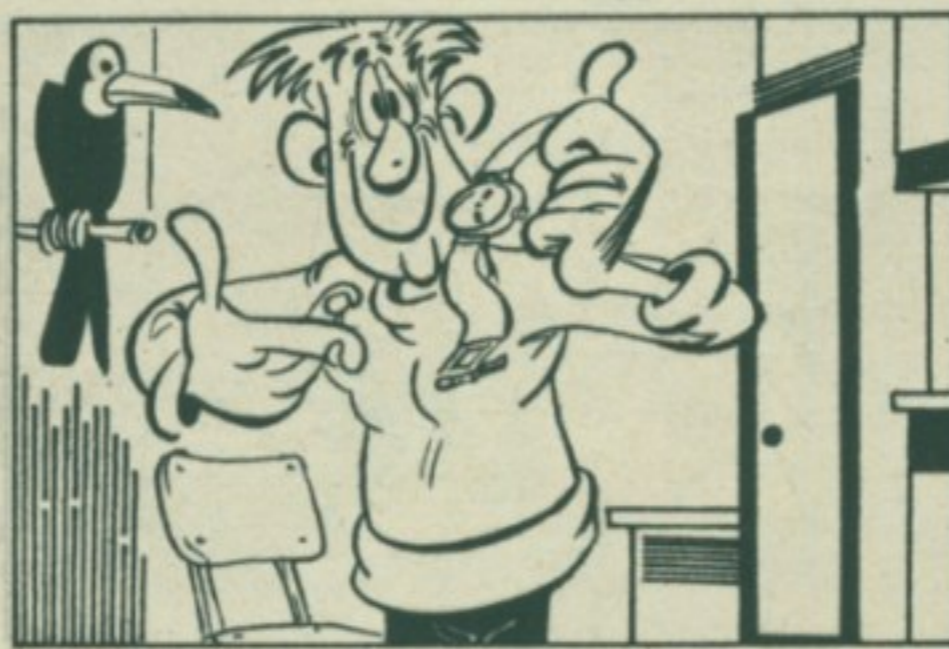
МАЛА ПОШТА

РУЧНИ САТ

Друже уреднице, син ми је у другом разреду основне школе и моли ме да му купим ручни сат. Дobar је ученик и зна да „гледа“ у сат.

Шта мислите да ли је време да му га купим?

Читалац из Добриње
Ужичка Пожега

Уместо одговора ми ћемо вас нешто запитати: шта мислите да купите своје сину кад буде завршио малу матуру? Шта мислите како ће његови вршњаци који немају сат гледати на то што сте га ви њему већ купили; хоћете ли бити љути ако ваш малиша играјући се разбије свој ручни сат? После овога одлучите сами да ли ћете му га купити или не.

ФАНТАСТИЧНЕ ПРИЧЕ

Поштовани уреднице, допадају ми се фантастичне приче које објављујете, али сам приметно да су аутори само страни писци. Зашто не бисте направили неку врсту конкурса са домаће фантастичне приче, можда би се открио и неки скривени таленат.

Жељко Тот,
Сарајевска 11, Ријека

Конкурс практично постоји иако га нисмо расписали. Објавићемо сваку добру причу домаћег аутора, а хонорисаћемо је са 15 до 30.000 старих динара. Прича не сме да има више од 6,5 куцаних страна са проредом.

МАЛИ СТРАХ

Поштована редакцијо, молим вас да ми као редовном читаоцу одговорите на питање: постоје ли и какве су последице једног лаког страха, ако траје до 1,5 годину

Маја Франковић

Заиста не разумемо о чему се ради. Пишите нам поново и опширније.

»МУТИЛО«, ЈАВИ СЕ

Драги Забавнице, гледала сам недавно филм „Црне бисере“ и причу о „Мутилу“. Желела бих да ми пошаљете или објавите његову слику.

Биљана Николић,
Саве Немањића 12, Смедерево

Друже „Мутило“, јавите нам се и пошаљите нам своју фотографију и адресу да испунимо ову жељу.

ПАТЕНТ

Драга редакцијо, молим вас објавите тачну адресу Патентног уреда, да бих могао да заштитим свој изум. Немојте стављати моју адресу.

М. Ђ. Ердевик

Ево адресе Савезни завод за патенте, Београд, Маршала Тита 2.

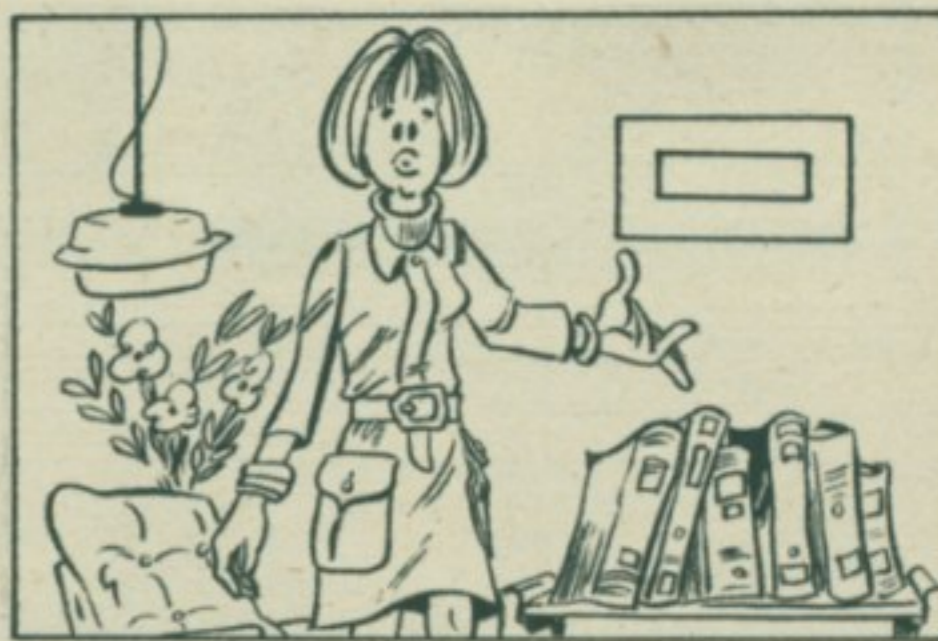
ЦРТАЧИ СТРИПОВА

Драги Забавнице, Тражим друга који би ми написао текст за стрип да га ја нацртам. Моја адреса је:

Говарић Миленко,
Орловића Павла, Павиљон 21
улаз 3, Нови Сад

ТРАЖИ СЕ ПОМОЋ

Драги Забавнице, обраћам ти се са једном скромном молбом. Молила бих те да објавиш ово моје писмо и пуну адресу: не-

достаје ми 872. број „Забавника“ а све остале имам, па бих замолила читаоце да ми помогну.

Драгица Јанковић
Земун
Цара Душана 91

ПЕСМА НЕДЕЉЕ

Друже уреднице, ученица сам седмог разреда основне школе „Албин Херљевин“ у Тузли. Шаљем вам једну своју песму, па ако хоћете објавите је.

ЈЕСЕН

Јесен долази
воћњакком пролази
помилује сваку крушку
ко најбољег друга
и крене пут далеког југа
Јабучице мале
све су заиграле
јер последњи пут
зрачак их грије
а то мала није.

Аида Мујчиновић
Славка Мичића 19, Тузла

Објављујемо вашу песму, али желимо да и други нешто напишу о јесени. Само да не буде више од 8 стихова. Најлепшу песму објавићемо и наградити са 5.000 старих динара. Примамо само песме које су написане на дописници.

WALT
DISNEY

МИКИ

